

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΓΓΕΩΝ

"Όντι αριστεῖστα σε
βίζη Ορθοδόξια..."

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 47
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004

ΟΡΟΘΛΟΖΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΗΝ ΣΑΓΓΙΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 10010 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 47
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμή τεύχους 0.6 €
Διά τό ἐξωτερικό 1 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

3

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

6

Η ΕΚΛΟΓΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

7

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

10

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

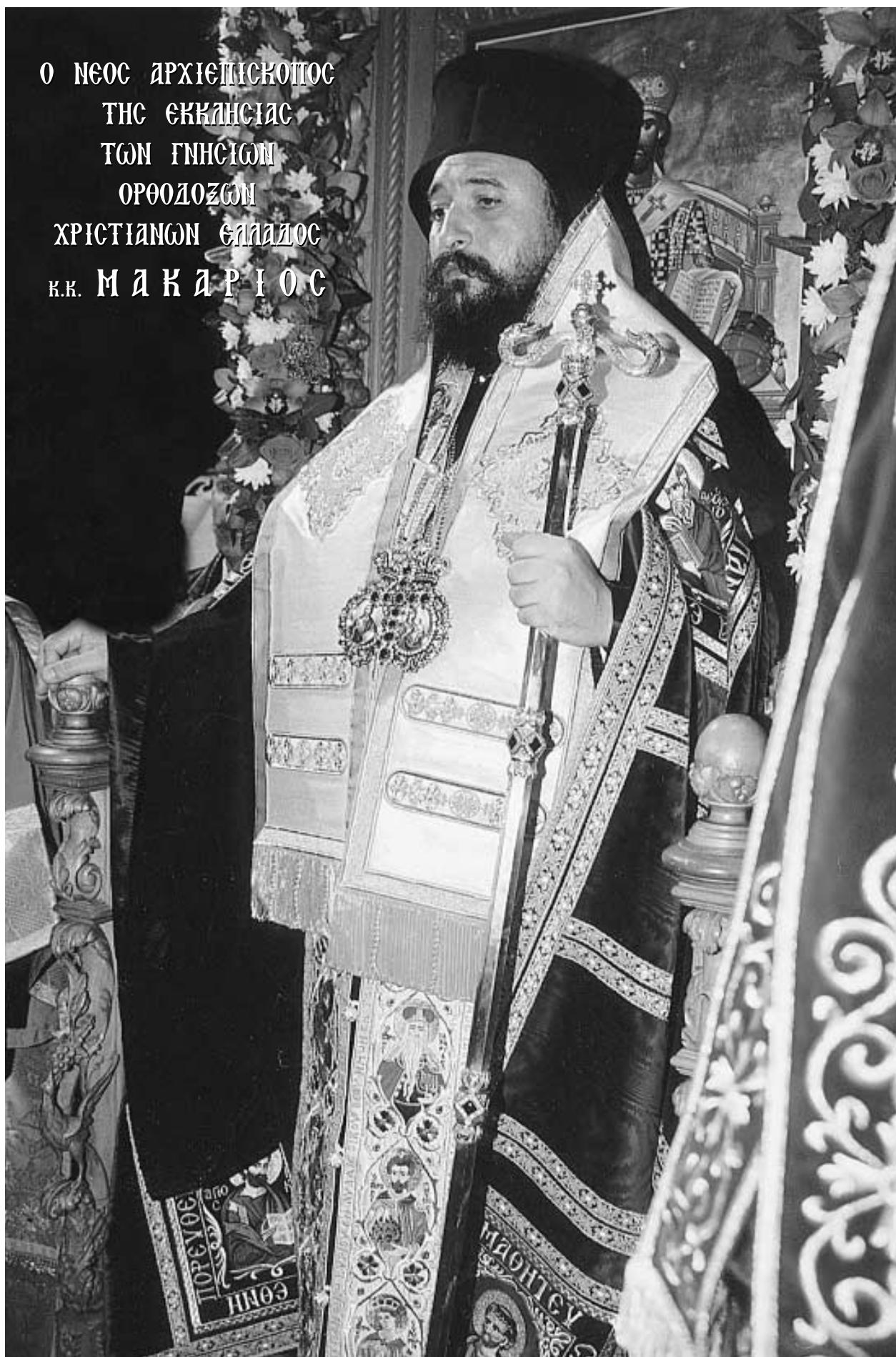
26

ΑΠΟΦΑΣΙΣ
ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ

28

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Κατά τήν δογματικήν διδασκαλίαν τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως, τήν ὅποιαν διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διετήρησεν ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον καὶ ἀπαραχαράκτως εὐαγγελίζεται ταύτην, ἡ ἐκλογή καὶ ἀνάδειξις τῶν προσώπων ἐκείνων τά ὅποια τίθενται ὡς λύχνοι ἐπί τὴν λυχνίαν καὶ καθίστανται διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡγέται πνευματικοί τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ, τελεῖται ὑπό τὴν ἐπιστάσιαν καὶ ὁδηγίαν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαμένοντος καὶ ὁδηγοῦντος αὐτήν “εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν”¹⁾.

Τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κηρύσσει ἡ δύμολογία τοῦ Ἅγιου Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, “αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐστι κεφαλή, καὶ αυτός τούς οἰκακας ἔχων ἐν τῇ τῇ Ἐκκλησίας κυβερνήσει, πηδαλιουχεῖ διά τῶν ἀγίων Πατέρων. Καὶ διά τοῦτο ταῖς κατά μέρος Ἐκκλησίαις... ἡγουμένους καὶ ποιμένας... τούς Ἐπισκόπους ἔθηκε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον”²⁾.

Εὐλόγως, λοιπόν, ὁ εὐσεβῆς Κλῆρος καὶ Λαός ἀγωνιωδῶς ἀνέμενεν, εὐχόμενος καὶ προσευχόμενος ἀπό τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 2003 δόποτε ἀνηγγέλθη ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, ὑπέρ θείου φωτισμοῦ τῶν Ἱεραρχῶν, ἵνα ἐκλεγῇ ὡς Προκαθήμενος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ὁ ἴκανώτερος πρός ἀνύψωσιν καὶ ὑπηρεσίαν αὐτῆς εἰς τούς τοιούτους χαλεπούς καιρούς, ὥστε καὶ στήριγμα νά ἀποτελέσῃ δι’ ὅλους, καὶ τὴν πνευματικήν καὶ ἡθικήν ἀνύψωσιν τοῦ ὄρθιοδόξου πληρώματος νά ἐργασθῇ. Διότι εἰδικά ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἐξειδικευμένας καὶ ὅλως σημαντικάς καὶ μοναδικάς ἀρμοδιότητας καὶ ὑποχρεώσεις, ἐκ τῆς εὐόρκου καὶ συνεποῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὅποιων ἐξαρτῶνται καὶ κρίνονται ὑψισται ὑπηρεσίαι καὶ λειτουργίαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἔχει δείξει καὶ ἡ πείρα τῶν τελευταίων πολυπαθῶν ἐτῶν.

Καὶ ὅντως· βουλήσει καὶ προνοίᾳ τοῦ παντοδυνάμου καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, ϕήφοις δέ Κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐψηφίσθη, ἐνεθρονίσθη καὶ ἡδη ἀνῆλθεν ἐπί τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν ὁ ἀπό Πέτρας Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος κ. Μακαρίος.

Ἡ ἀνάδειξις τοῦ ἀπό τοῦ νῦν Μακαριωτάτου κ. Μακαρίου, δεκάτου πέμπτου ἐν τῇ ἀπό τοῦ ἔτους 1833 καὶ ἐντεῦθεν χορείᾳ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερατευσάντων, ἀποτελεῖ πράγματι τὴν ἐντελῆ ἐκπλήρωσιν τόσον τῶν εὐχῶν Κλήρου καὶ Λαοῦ, δύσον καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πόθου τῆς Πανελλήνιου Ἱερατικῆς Συνάξεως του 2003, δύως αὐτός διατυπώνεται εἰς τὸ φήμισμά της: “... ἐκλογήν ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀνδρός ἐγνωσμένης ἀρετῆς, δυναμικότητος, δινιδιοτελείας, ἐκκλησιολογικῆς καὶ θεολογικῆς καταρτίσεως”³⁾.

Ἐντεῦθεν εὐλογος καὶ δίκαιος ὁ ἐνθουσιαμός σύμπαντος τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ἐπί τῇ ἀναδείξει τοιούτου πνευματικοῦ ἡγέτου, ἀκατάπαυστοι δέ καὶ ὀλόθεροι αἱ ἐγκάρδιαι εὐχαί εὐσεβῶν Κληρικῶν, ἀκόμη καὶ ἐτέρων Ἐκκλησιαστικῶν δικαιοδοσιῶν, βλεπόντων ἀπάντων εἰς τό σεβάσμιον πρόσωπον τοῦ νέου Προκαθημένου ὀναζωογούμενην τήν ἐλπίδα διά χρηστήν καὶ εὐλογητήν διεκπεραίωσιν καὶ λύσιν τῶν σοβιύντων πολυποικίλων Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων καὶ προβλημάτων.

Χαρακτηριστικόν εἶναι δὲ, παρά τὴν σφοδράν κακοκαιρίαν καὶ τὴν ἐπικάλυψιν μετά παχέων στρωμάτων χιόνος ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀθηναῖς, ἡ τελετή τῆς ἐνθρονίσεως κατά τὴν 2αν/15ην Φεβρουαρίου (Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω καὶ ἑορτή τῆς Υπαπαντῆς τοῦ Κυρίου) τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἅγίων Αγίων Ἀποστόλων Δάφνης συνεκέντρωσε πλήθη ἐνθουσιώδους λαοῦ, κατακλύσαντα καὶ τάς ἐκτός τοῦ Ἱεροῦ Να-

1) Ἰωάν. ιστ', 13

2) ἀρθρον ι· πρβλ. Πραξ. κ'.28

3) βλ. «Ο.Π.Σ.» φ.43, σελ.41

ού δόδιούς καί ἀπολαύσαντα μίαν πνευματικήν πανδαισίαν συγκινητικήν καί πανευφρόσυνον, τῶν Πιστῶν συζητούντων μεταξύ των τό φανερόν γεγονός, ὅτι “ ὁ ἀνθρωπος αὐτός ἔχει χάρισμα παρά Θεοῦ ”!

‘Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καί Πατήρ ήμων κ. Μακάριος δι’ ἐνός ἀνεπαναλήπτου καί Πατερικωτάτου ἐνθρονιστηρίου λόγου, ἀπέδειξεν (ὅπως καί δι’ ὅλου τοῦ βίου καί τῆς ἐναρέτου ἀναστροφῆς του ἔχει πολλάκις ἀποδείξει) καί εἰς τὸν πλεον δύσπιστον, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος του, τὰ σπάνια προσόντα τά ὅποια τὸν κοσμοῦν, τά ἀγνά κίνητρα καί τούς ἀνιδιοτελεῖς σκοπούς του. Τὴν ἀκράδαντον ἐμμονήν εἰς τὴν ὄρθιν ὅμοιογίαν φύλτρῳ μαρτυρικῷ. Τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων. Τὴν ἐμπέδωσιν φιλαδελφείας καί ἀγάπης μεταξύ πάντων. Τὴν γλυκεῖαν καί προσηνή πατρότητα. Τὴν ἀρίστην Θεολογικήν καί Πατερικήν κατάρτισιν. Τὴν θεάρεστον προσήλωσιν εἰς τά Πάτρια. Τὴν ἑτοιμότητα διά τοὺς πολυμόρφους ἀγῶνας καί τάς θυσίας πού ἀπαιτοῦνται. Τὴν σταυρικήν ἀφοσίωσιν εἰς τό νεύσει Θεοῦ ἐπιτιθέντος αὐτῷ νέον διακόνημα. Τό φιλόστοργον καί φιλάνθρωπον. Τό ἀτυφές καί καταδεκτικόν.

Ταῦτα πάντα καί τά τούτοις δῆμοια διαβλέπων καί ἀναγνωρίζων καί διά τοῦ ἐνθρονιστηρίου λόγου τοῦ Μακαριώτατου εἰς αὐτόν ὁ Χριστώνυμος Κλῆρος καί λαός χαιρεῖ καί ἀγαλλιᾷ, ἐλπίζει καί προσδοκᾷ. Χαρακτηριστικόν ἀλλωστε τῆς πλήρους συναισθήσεως τῶν νέων εὐθυνῶν του ὑπό τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου εἶναι, ὅτι ἥδη ἐγκατέλειψε τὴν Ἱεράν Μονήν τῆς μετανοίας του ἐν Θεσσαλονίκῃ καί ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις, ἀπό δέ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του ἀνεκοίνωσεν, ὅτι θά εὐρίσκεται καθημερινῶς εἰς τά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Κάνιγγος 32) ἀπό τὴν 9ην πρωΐνήν ἔως 1ην μεσημβρινήν, ἀνοικτός καί πρόθυμος εἰς πᾶσαν συνάντησιν, συνεργασίαν καί πνευματικήν συζήτησιν. Τοῦτο οὐδεὶς ἐκ τῶν Προκαθημένων τῆς Ἐκκλησίας μας ἐποίησεν, πλὴν μόνον ὁ μακαριστός πρώην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, ἡ ἀγία ἐκείνη μορφή τῆς Ὁρθοδοξίας καί ὅμοιογίας, οὕτινος ἀναδειχθείοι μιμητής ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος.

4) Εβρ. ιγ'.17

‘Η Ἅγια Ἐκκλησία, λοιπόν, μετά παρέλευσιν ἀρκετῶν ἐτῶν ὑπομονῆς καί ἀναμονῆς χάριν τῆς διαλλαγῆς καί ἐνότητος, ἀπέλαβε πλέον χάριτι Θεοῦ τόν πρέποντα στολισμόν αὐτῆς, εὐμοιρήσασα Προκαθημένου ἀξίου καί γεραροῦ. Τό παρόν τεῦχος τοῦ «Ο.Π.Σ» εἴναι ἔξ δόλοκλήρου ἀφιερωμένον εἰς τά γεγονότα τά σχετικά μέ τὴν ἐκλογήν καί ἐνθρόνισιν αὐτοῦ.

Εἰς αὐτόν πλέον ὀφείλομεν τήν δέουσαν ἐν Χριστῷ ὑποταγήν, ἀφοσίωσιν καί ἀγάπην καί τόν ἐμπρέποντα σεβασμόν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτω πράττοντες Χριστῷ ὑποτασσόμεθα, γενόμενοι διερμηνεῖς καί ἐκτελεσταί τῶν θείων Αὐτοῦ προσταγμάτων, καί τῶν δομοῖων Ἀποστολικῶν καί Πατερικῶν παραγγελμάτων:

“ Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπεικετε· αὐτοί γαρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετά χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καί μή στεναζοντες· ἀλυσιτελές γαρ ὑμῖν τοῦτο.”⁵⁾

“ Τόν οὖν Ἐπίσκοπον, ως αὐτόν τόν Κύριον δεῖ προσβλέπειν... Ὕποτάγητε τῷ Ἐπισκόπῳ· ὅταν γάρ τῷ Ἐπισκόπῳ ὑποτάσσηθε ως τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ φαίνεσθέ μοι οὐ κατά ἀνθρώπους ζώντες, ἀλλά κατά Ἰησοῦν Χριστόν... Μηδείς χωρίς τοῦ Ἐπισκόπου πρασσέτω τι τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ὅπου ἀν φανῇ Ἐπίσκοπος, ἐκεī τό πλῆθως ἔστω... Θεόν εἰδέναι καί Ἐπίσκοπον· ὁ τιμῶν Ἐπίσκοπον, ὑπό Θεοῦ τετίμηται.”⁵⁾

‘Ἀπαντες οἱ γνήσιοι καί πιστοί Ὁρθόδοξοι μίαν ἱκετήριον εὐχήν καί ἐγκάρδιον δέσιν ἀναπέμποντες πρός Κύριον, δπως Κύριος ὁ Θεός δώῃ τῷ θείῳ βουλήματι ἀνυψωθέντι νέω Προκαθημένῳ κ. Μακαρίῳ ποιμαντορίαν εἰρηνικήν, θεάρεστον, ἀγαθοεργόν, ἀδελφοποιόν, φιλότεκνον, φιλενωτικήν, ὀγνοποιόν, στοργικήν, πατερικήν καί Πατερικήν, βοῶμεν εἰλικρινῶς ἀγαλλωμένη ψυχῇ:

“Μακαρίου τοῦ Μακαριώτατου καί θεοποιοβλήτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἡμῶν δε Πατρός καί Ποιμενάρχου, ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ”.

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Ἄρχιγραμματεύς τῆς Ἅγιας καί Ἱερᾶς Συνόδου

5) Ἀγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου Ἐφεσ. XI.25
Τραλλιαν. Π.1 - Σμυρν. XIII

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ.Κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Άθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος κατά κόσμον Κωνσταντίνος Καβακίδης ἐγεννήθη τὴν 22αν Μαρτίου 1962 εἰς τὴν Κατερίνην τοῦ Νομοῦ Πιερίας ἀπό τούς εὐσέβεῖς καὶ φιλοχρίστους αὐτοῦ γονεῖς Γεώργιον καὶ Παναγιώτα. Ἐβαπτίσθη τὴν 22αν Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἅγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου Κατερίνης ὑπό του αειμνήστου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θωμᾶ Παπαδοπούλου δόστις ὑπῆρξε καὶ ὁ πρώτος του πνευματικός πατέρας καὶ ὁδηγός εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ἀκολούθως πνευματικοί του ὁδηγοί ἐστάθησαν οἱ κατά σειράν ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἀνω Ἱεροῦ Ναοῦ, Ἀρχιμανδρῖται (τῶν λεγομένων «Ματθαιϊκῶν») Παῦλος Καραγκούνης (σημερινός Μητροπολίτης Ἀττικῆς), Ταράσιος Καραγκούνης (σημερινός Μητροπολίτης Βεροίας & Ναούσης), Γοργόνιος Ζαρογιάννης (σημερινός Μητροπολίτης Κίτρους & Κατερίνης). Ἐπεράτωσε τά πρῶτα ἐγκύκλια γράμματα εἰς τὴν γεννέτειραν αὐτοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Θεοσαλονίκην. Τὴν 22αν Μαΐου τοῦ 1977 ἐχειροθετήθη ἀναγνώστης ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου. Ἀποπερατώσας τάς σπουδάς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐκάρη Μονοχός ὑπό τοῦ αειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰακώβου Παπαδέλη, μετονομασθείς εἰς Μακάριον. Ἄμεσως μετά τὴν 15ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1981 ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Θεοσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ τό ἔτος 1983 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θεολογικήν Σχολήν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεοσαλονίκης· τό δέ ἔτος 1984 ἐχειροθετήθη Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεοσαλονίκης. Τό ἔτος 1986 προήχθη εἰς τὸν βαθμόν τοῦ Πρεσβυτέρου διορισθείς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἅγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Σερρῶν. Τό ἔτος 1987 ἀπεφοίτησεν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀ.Π.Θ. καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ τμῆμα μεταπτυχιακῶν σπουδῶν τοῦ τμήματος Ποιμαντικῆς ὑπό τὴν ἐποπτίαν καὶ παρακολούθησην τοῦ Συμβούλου Καθηγητοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση. Παραλλήλως παρηκολούθει μαθήματα Νομικῆς εἰς τὸ αὐτό Πανεπιστήμιον. Τό ἔτος 1988 ἐλαβε τὴν χειροθεσία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ ἀνέλαβε τὸ λειτούργημα τῆς πνευματικῆς πατρότητος. Τό ἔτος 1990, μετά τὸν θάνατον τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Πατρός καὶ Γέροντος Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου, ἐξελέγη παμψηφεί Ήγούμενος τῆς ἀρτισυστάτου ἀδελφότητος τῆς

Μονῆς τοῦ Ἅγιου Ἰακώβου τοῦ Ἅδελφοθέου, ὑπηρετώντας ταυτοχρόνως ὡς Ἱερατικος Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ μεγαλοπρεποῦς βυζαντινοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Γοργούπηκόου εἰς τὸν Εὖοσμον Θεσσαλονίκης τοῦ ὅποιου τὴν ἀνέγερσιν ἐκ βάθρων ἐπεστάτησε. Ἀπό τοῦ 1993 ἀνήγειρε μετά τῆς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφότητος τὴν Ἱεράν Ἀνδρῷαν Κοινοβιακήν Μονήν τοῦ Ἅγιου Ἰακώβου τοῦ Ἅδελφοθέου εἰς τὴν Ἰστορικήν καὶ Ἅγιοτόκον περιοχήν τῆς Περιστερᾶς Θεοσαλονίκης. Τυγχάνει δε πνευματικός τῶν δύο γυναικείων Μονῶν τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Θεοσαλονίκης, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Περιστερᾶς, καθὼς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἅγιου Νικολάου Σερρῶν. Διετέλεσε μέλος τῆς Συνοδικῆς ἐπιτροπῆς θεολογικοῦ διαλόγου μετά τῆς παρατάξεως τῶν λεγομένων «Ματθαιϊκῶν», κατά τὰ ἔτη 1990 - 93. Τό ἔτος 1996 ἐξέλεγη Ἐπίσκοπος ὑπό τὸν φιλόν τίτλον τῆς ἐν Ὁλύμπῳ τῆς Μακεδονίας, πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Πέτρας, Ἐχειροτονήθη δε τήν 9ην Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπό τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ τῆς περὶ αὐτόν Ἅγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Υπηρετεῖ ὡς Ἐξαρχος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὰς χώρας τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, καὶ εἶναι Τοποτηρητής τῶν κενῶν Μητροπολιτικῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Θεοσαλονίκης. Ἐπεσκέψθη κατόπιν προσκλήσεως ἢ καὶ ὡς ἐκπρόσωπος Συνοδικῆς Ἀποστολῆς τήν Ἀμερικήν, Αὐστραλίαν καὶ ἀπασαν σχεδόν τήν Εὐρώπην, εἰς τὰς δύοις ἐκτός τῶν ἀλλων ἔδωσε διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θεολογικοῦ ἐνδιαφέροντος. Αἱ πολυάριθμοι μελέται, τά ἄρθρα καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς πλεῖστα δσα περιοδικά καὶ ἐφημερίδας.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ὧρισμένα δημοσιεύματα:

Αἱ νέαι Ταυτότητες καὶ ὁ προβληματισμός τῶν Ὁρθοδόξων.

Φωτεινὴ Ἀνασκόπησις

Τὸ Κατάντημα τῆς ὑπό τὸν Χρυσόστομον Κιούσην προεδρευομένης Συνόδου.

Καταστατικά χειροτονία - Νεαροί ἀρχοντες - Σημεῖον Θεϊκῆς ἐγκαταλείψεως.

Συμβολὴ εἰς τὸ ὑπέρ ἐνότητος αἴτημα τοῦ ἰεροῦ ἀγῶνος τῶν Γηγείων Ὁρθοδόξων.

Κατά Σωματειακῶν.

1973-2003 30 ἔτη ἐκκλησιαστικῆς πορείας.

Δοκιμασία - Αἰχμαλωσία - Λύτρωσις.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Tην πρωΐαν τῆς Πέμπτης, 2ας Ιανουαρίου 2004 συνήλθεν ἐν Ἀθήναις ἡ Ἅγια καὶ Ἱερά Σύνοδος ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῆς (Κάνιγγος 32), προκειμένου νά ἐπιληφθῇ τῶν διαδικασιῶν περὶ τὴν ἐκλογήν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Προκαθημένου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Κρίνασα δ' ὅτι ἐπληροῦντο πλέον ἀπασαι αἱ προϋποθέσεις καὶ ὅτι εἶχον ὀρθῇ τά τεχνικά καὶ ἀλλα ἐμπόδια, ἀπεφάσισεν ἡ Ἅγια καὶ Ἱερά Σύνοδος ὅπως ἡ ἐκλογή πρός ἀνάδειξιν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διεξαχθῇ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Ναῷ τῶν Ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀποστόλων ἐν Δάφνῃ Ἀθηνῶν κατά τὸ Σάββατον 25 Ιανουαρίου, κατά τὸ ὅποιον τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Θεολόγου.

Πράγματι τὴν πρωΐαν τῆς 25ης Ιανουαρίου (7ης Φεβρουαρίου ν.η.) μετά τὴν Ἀρχι-

ρατικήν Θείαν Λειτουργίαν τὴν ὁποίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κρήτης κ. Ἀρέθας εἰς τὸν ὡς ἀνω Ἱερόν Ναόν, καὶ συμφώνως πρός τὰ ἀποφασισθέντα, ἡ Ἅγια καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, προεδρεύοντος τοῦ πρώτου τῇ τάξει Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδός & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, συνῆλθεν εἰς ἐκλογικήν συνεδρίαν πρός ἀνάδειξιν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Εἰς ταύτην μετέσχον πλήν τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Ἀχαρνῶν & Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρος, Αύλωνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελος, Πειραιῶς κ. Νήφων, Κρήτης κ. Ἀρέθας, Πέτρας κ. Μακάριος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Πρωτοσύγκελος Ἀρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Καλάργυρος. Δέν ἦσαν παρόντες οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ διαμένοντες Σεβ. Μητρο-

πολίτης Γαλλίας κ. Φιλάρετος καί Ταρσοῦ κ. Βησσαρίων, ἐκ τῶν δύοιών ὁ μέν πρῶτος συμμετεῖχεν δι’ ἀντιπροσώπου, ὁ δέ δεύτερος μέ επιστολήν του ἐδήλωσεν διτὶ λόγῳ ἀσθενείας δέν δύναται νά ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδαν. Μετά τὴν συνήθη προσευχὴν ἡ Ἅγια καὶ Ἱερά Σύνοδος, ἀκούσασα πρῶτον τοῦ Σεβ. Ἀρχιγραμματέως Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου ὅστις κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἅγιου Προέδρου ἐπανέλαβεν τά διαδικαστικά τῆς ἐκλογῆς, ἔκρινεν διτὶ ἡδύνατο πλέον αὕτη νά προβῇ εἰς μυστικήν ψηφοφορίαν προς καταρτισμόν τοῦ τριπροσώπου τοῦ ψηφοδελτίου. Ἐκαστος τῶν Ἐπισκόπων εἶχε τό δικαίωμα ἔως καί τριῶν ψήφων. Διά τὴν

διαδικασίαν ταύτην ψηφολέκται ὥρισθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Κρήτης κ. Ἀρέθας, Αὐλῶνος κ. Ἀγγελος καί Μεσογαίας κ. Χριστοφόρος. Γενομένης διαλογῆς τῶν ψήφων, εἰς τό τριπρόσωπον δελτίον ἀνεγράφησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος διά ψήφων 5, Πειραιῶς κ. Νήφων διά ψήφων 7 καί ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Μακάριος διά ψήφων 7. Περατωθείσης τῆς διαδικασίας ταύτης, οἱ Σεβ. Συνοδικοί ἐκλήθησαν δύπλας ἐκλέξουν τόν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Αθηνῶν καί Προκαθήμενον τῆς Ἑκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω οἱ ἄγιοι Συνοδικοί ἔγραψαν ἐπί τῆς Ἅγιας Τραπέζης τά ψηφοδέλτια αὐτῶν, καί ἔξερχόμενοι τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἐρριψαν ταῦτα ἐν τῇ κάλπῃ καί κατέλαβον τάς οἰκείας αὐτῶν θέσεις. Εἴτα δέ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων ὑπό τῶν δρισθέντων ψηφολεκτῶν ὡς καί κατά τὴν πρώτην ψηφοφορίαν, ἀνεδείχθη διά ψήφων 8 Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Μακάριος.

Μεθ’ ὁ φαλλομένων ὑπό τῶν χορῶν τῶν τροπαρίων· Πεντηκοστήν ἔορτάζομεν, καί πνεύματος ἐπιδημίαν... καί Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον... ἐν μέσῳ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων καί ἐπευφημιῶν «Ἄξιος» τοῦ παραστάντος πολυπληθοῦς λαοῦ, ἐδέχθη Οὗτος τά συγχαρητήρια τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν, μεθ’ ὃν ἀντήλλαξε τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν.

Κατόπιν ἐτελέσθη τό «Μέγα Μήνυμα» καί ἡ «Εύχαριστία» τοῦ νεοεκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Αθηνῶν, τά δύοια ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

ΜΕΓΑ ΜΗΝΥΜΑ

Α νελθόντος τοῦ νέου Προκαθημένου εἰς τόν Ἀρχιερατικόν θρόνον, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ ἀνέγνωσε τήν ἀνακήρυξιν ταύτην:

«Ωσπέρ ἀεί, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, φιλοστόργως μεριμνᾶ περί πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, φροντίζουσα τό προσῆκον ὑπέρ τῶν τέκνων αὐτῆς, ὡσαύτως καί νῦν, ἐπινεύσει θεῖᾳ καί ψήφοις κανονικαῖς τῶν θεόθεν διδηγηθέντων Ἅγιων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ἐξελέξατο τήν Ὑμετέραν Μακαριότηταν, Ἀρχιεπίσκοπον Αθηνῶν καί Προκαθήμενον τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, προσκαλεῖ δέ Αὐτήν διά τῆς ἐμῆς Ἐλαχιστότητος, ἐπί τόν Ἅγιωτατον καί Ἀποστολικόν τοῦτον θρόνον.

Ἀνάβηθι τοίνυν Μακαριώτατε Δέσποτα, τάς βαθμίδας αὐτοῦ καί κόσμησον αὐτόν, ὡς ἐκλείσαν καί ἐλάμπρυναν αὐτόν πλεῖστοι προκάτοχοί Σου, πάλαι μέν ὁ θεῖος Ἱερόθεος, ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος, Μιχαήλ ὁ Ἀκουμι-

*Καίτοι δέ ἀποδειλιῶμεν
συναισθανόμενοι
τό μέν βάρος
τοῦ ἀξιώματος,
τήν δέ ἡμετέραν ἀσθένειαν,
ὅμως συγκατατιθέμεθα
ἐφ' οἷς ἡ Σεπτή Ιεραρχία
κανονικῶς ἐνέκρινε
περὶ ἡμῶν*

νάτος, καί ὅσοι ἔτεροι, κατά δέ τάς ἡμέρας ἡμῶν, ὁ Ὄμολογητής Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Ἀκάιος καί Αὐξέντιος οἱ Πρωθιεράρχαι, ὡς καί ὁ λοιπός τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λῆξι εὐσεβῶς Ἀρχιερατευσάντων γεραρός θίασος· καί ὁδήγησον τόν ἐμπεπιστευμένον Σοι ἀνωθεν Κλῆρον καί Λαόν εἰς τάς τρίβους τῆς Πατροπαραδότου καί Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, καί εἰς τάς νομάς τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος. Γένοιτο».

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος ἐν καταφανεῖ συγκινήσει ἀπέδωκε τήν συγκατάθεσιν καί διαβεβαίωσιν Αὐτοῦ εἰπών:

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

«Ούδεν μεῖζον ἐν τῷ ἐπικήρῳ τούτῳ βίῳ Ἀρχιερωσύνης. Οὔτε γάρ Θεοῦ τις κρείτων ἢ παραπλησιός ἐν πᾶσι τοῖς οὖσιν, οὐδέ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ἐπισκόπου, μάλιστα δέ Ἀρχιεπισκόπου τι μεῖζων, Θεῷ ἱερωμένου καί ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου παντός σωτηρίας δεομένου, παντός δέ τοῦ κατά τόπον Κλήρου καί Λαοῦ τήν πολυποίκιλον διαποίμανσιν ἐμπεπιστευμένου, κατά τόν θεοφόρον Ἰγνάτιον. Μέγα δύθεν, θείον καί ὑπερφυές τό λειτουργημα τῆς τοιαύτης πνευματικῆς διακονίας.

Καίτοι δέ ἀποδειλιῶμεν συναισθανόμενοι τό μέν βάρος τοῦ ἀξιώματος, τήν δέ ἡμετέραν ἀσθένειαν, ὅμως συγκατατιθέμεθα ἐφ' οἷς ἡ Σεπτή Ιεραρχία κανονικῶς ἐνέκρινε περὶ ἡμῶν, καί ἀποδεχόμεθα τήν ἐκλογήν,

ἐνατενίζοντες εἰς τήν ἀφατον τοῦ Ὅψιστου φιλανθρωπίαν, ἀφ' ἧς πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δώρημα τέλειον δωρεῖται, πᾶν δέ δυσχερές εἰς ὄδούς λείας μεταποιεῖται καί μεταβάλλεται».

Τοῦ ακλήρου καί τοῦ λαοῦ ἀναφωνούντων καί αὗθις τό «Ἄξιος» ὁ πρώτος τῶν διακόνων ἐξεφωνησε:

«Μακαρίου τοῦ Μακαριωτάτου καί Θεοπροβλήτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἡμῶν δέ Πατρός καί Ποιμενάρχου, πολλά τά ἔτη».

Τῆς φήμης τοῦ Μακαριωτάτου φαλλομένης ὑπό τοῦ ακλήρου καί τοῦ λαοῦ, Οὕτος ηὐλόγησε τό ἐκκλησίασμα, τό δποιον ἐβροντοφώνει καί πάλιν «Ἄξιος».

Μετά δέ τήν Ἀπόλυσιν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου, σύμπας ὁ Κλῆρος καί ὅμοθυμον τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα ὑπέβαλαν εὐλαβῶς τά συγχαρητήρια αὐτῶν εἰς τόν Μακαριώτατον, ἀσπαζόμενοι καί τήν χαριτόβρυτον αὐτοῦ δεξιάν, τῶν χορῶν φαλλόντων ἴερά ἀσματα ἀρμόδια τῇ τοιαύτῃ πανηγύρει.

Τέλος, ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπό τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, τῶν δέ καωδώνων τοῦ πανσέπτου ναοῦ τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων χαρμοσύνως κρουομένων καί ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ ἐνθουσιώδους λαοῦ, ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ καί ηὐλόγησεν πάλιν τά παραστάντα πλήθη, ζητωκραυγάζοντα διαρκῶς: «Ἄξιος».

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Η τελετή τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νεοεκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου, ως εἶχεν ἀνακοινωθεῖ ἐπισήμως, ἐλαβε χώραν τὴν 2αν/15ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακήν καὶ περὶ δύραν 5³⁰ μ.μ. ἐν τῷ Πανσέπτῳ Ναῷ τῶν Πανευφήμων Ἅγίων Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν μετά πάσης μεγαλοπρεπίας καὶ ἐπιβλητικότητος. Ὁ Ι. ναός καὶ οἱ πέριξ αὐτοῦ χῶροι, παρά τὸ δριμῇ ψύχος, ἀπό πολὺ ἐνωρίς κατεκλύσθησαν ἀπό εύσεβεῖς χριστιανούς, οἵτινες ἀφίχθησαν ἀπό διάφορα σημεία τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, διά νά λάβουν τάς εὐχάς καὶ εὐλογίας τοῦ νέου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Τῶν κωδώνων χαρμοσύνως κρουομένων, ἀφήχθη ὁ Μακαριώτατος γενόμενος δεκτός ἐν ἐνθουσιασμῷ καὶ χαρᾶ πολλῆ, ἐπευφημούμενος ὑπό τῶν πιστῶν μέ τὴν ἱαχήν «Ἄξιος». Εἰς τόν νάρθηκα τοῦ ναοῦ ἀνέμενον οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς προεξάρχοντος τοῦ πρώτου τῇ τάξει Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου,

δόστις καί παρέδωκεν τήν ποιμαντορικήν ράβδον εἰς τόν νέον Ἀρχιεπίσκοπον, ὁ ἵερος κληρος καί οἱ διάκονοι κρατοῦντες δικηροτίκηρα καί θυμιατά.

Τῶν χορῶν φαλλόντων πανηγυρικῶς τό «Ἄξιον ἐστιν», προπορευομένων δέ τῶν κληρικῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰσῆλθεν εἰς τό ἱερόν Βῆμα, ἐνθα καί προσεκύνησε τό ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης Ἱερόν Εὐαγγέλιον. Πληρωθέντος ὑπό τῶν χορῶν τοῦ «Ἄξιον ἐστιν» ἡρχισεν ἡ ἵερα ἀκολουθία.

Ἐν ἀρχῇ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος περιεβλήθη ἐπιτραχήλιον καί ώμοφόριον, ἐλθών δέ πρό τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί περιστοιχούμενος ὑπό τῶν Διακόνων

κρατούντων δικηροτίκηρα, ἐποίησεν «Εὐλογητόν», μεθ' ὁ οἱ χοροί ἔφαλον τά τροπάρια «Εὐλογητός εἰ, Χριστέ...», «Οτε καταβάς...», ὡς καί τῶν Ἁγίων καί ἐνδόξων Ἀποστόλων καί τῆς Δεσποτικῆς Ἐορτῆς τῆς Υπαπαντῆς. Τούτων φαλλομένων, ὁ Μακαριώτατος ἐθυμία τήν Ἁγίαν Τράπεζαν, τόν Θρόνον, τάς ἱεράς εἰκόνας, τούς ἀγίους Ἀρχιερεῖς, τούς παρισταμένους κληρικούς καί τόν πιστόν λαόν.

Κατόπιν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁδηγούμενος ὑπό τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων, ἀνῆλθεν εἰς τόν θρόνον. Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀνέγγιωσε τήν συνοδικήν πρᾶξιν ἐγκαταστάσεως ἔχούσης οὕτως:

«Τοῦ Ἅγιων τάτου θρόνου τῶν Ἀθηνῶν ἀπορφανισθέντος, ὅτε δή τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου τοῦ Κιούση, οἰκείᾳ βουλήσει καί προαιρέσει ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου λειτουργήματος, ἡμεῖς οἱ συγκροτοῦντες τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀρχιερεῖς, προέβημεν συμφώνως τά τοῖς θείοις καί Ἱεροῖς κανόσι δρισθέντα, εἰς νόμιμον καί κανονικήν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ούτω δή, πληρώσαντες πᾶσαν κατάρτισιν καί προεργασίαν, ώστε διεξαχθῆναι τήν ἔκλογήν κατά τά εἰωθότα τῆς Ἐκκλησίας, συνήλθομεν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις πάνσεπτον Ἱερόν Ναὸν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καί πανευφῆμων Δώδεκα Ἀποστόλων. Καί πρῶτον μὲν εὐχάς πρὸς Κύριον ἀνεπέμφαμεν ἐπικαλεσάμενοι τὴν ἄνωθεν ἀντίληψιν· εἶτα δέ τῇ ἐπικλήσει τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, ἀνεδείξαμεν διά μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν θεόθεν ὑποδειχθέντα καί προβληθέντα Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Πέτρας κ. Μακάριον ὃν ἀπό τοῦ νῦν, Μακαριώτατον ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πρωθιεράρχην τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζομεν καί ἀνακηρύττομεν, δεόμενοι ἐκ βάθους καρδίας ὅπως ἡ ταῦτα πανσόφως οἰκονομήσασα φιλάγαθος τοῦ Ὑψίστου Πρόνοια, χαρίσηται ἡμῖν τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα, σῶσην, ἐντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύουσα, καί ὁρθοτομοῦσα τὸν λόγον τῆς αὐτοῦ ἀληθείας καί ἀδιασείστως ἐρηρεισμένην ἐπὶ τοῦ Ἁγιωτάτου Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τερμάτων μηκίστης ζωῆς, πρὸς εὐκλεισταν μὲν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, δικαίαν δέ χαράν καί πνευματικήν ὡφέλειαν τοῦ Χριστεπωνύμου Ὁρθοδόξου πληρώματος Αὐτῆς.

Ἐφ' ᾧ καί εἰς ἐνδειξιν διηνεκῆ καί μόνιμον παράστασιν, τήνδε τὴν Πρᾶξιν ἐποιήσαμεν, ὑπογραφεῖσαν ὑπό τῶν Σεβασμιωτάτων Ἅγιων Συνοδικῶν, καταστρωθεῖσαν δέ ἐν τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἐν ἔτει δισχιλιοστῷ τετάρτῳ (Βδ'), κατά μῆνα Ἰανουαρίου εἰκοστῇ πέμπτῃ (κε').

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ Καλλίνικος, πρόεδρος

† ὁ Θεσσαλονίκης Εύθυμιος

† ὁ Ἀχαρονῶν καί Ν. Ιωνίας Ἀθανάσιος

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων Χριστοφόρος

† ὁ Γαλλίας Φιλάρετος

† ὁ Αὐλώνος & Βοιωτιας Ἀγγελος

† ὁ Πειραιῶς Νήφων

† ὁ Κρήτης Ἀρέθας

† ὁ Πέτρας Μακάριος

† ὁ Φιλίππων Ἀμβρώσιος

† ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

† Ἀρχμ. Διονύσιος Καλάργυρος, Πρωτοσύγγελος

Ἀκολούθως ἐψάλη ὑπό τῶν χορῶν ἡ μεγάλη Δοξολογία. Μετά ταύτην ἀνεπέμφθη ἡ συνήθης δέησις καί μετά τὴν ἐκφώνησιν «Ὄτι ἐλεήμων...», δικαίαν δέ χαράν καί πνευματικήν ὡφέλειαν τοῦ Χριστεπωνύμου Ὁρθοδόξου λουθον ἐπιβατήριον εὐχήν:

ΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΣ ΘΥΧΗ

Δέσποτα Κύριε Ιησοῦ Χριστέ, δ Θεός ἡμῶν,
ὅ πάσης ὄρατῆς τε καὶ νοούμενης κτίσεως δημιουργός,
ὅ τὸν ἐκ γῆς προσληφθέντα ἀνθρώπον
ψυχῇ νοερῷ καὶ εἰκόνι Σου θείᾳ τιμήσας, ἵνα
τῶν ὑπὸ Σου γενομένων βασιλεύῃ κτισμάτων,
καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν διστότητι καὶ δικαιο-
σύνῃ, φθόνῳ δέ διαβόλου καταπεσόντα τὸν
αὐτόν καὶ συντοιβέντα, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ τιμῷ
Σου αἷματι πάλιν ἀνακαινίσας, καὶ εἰς τό
ἀρχαῖον ἀποκαταστήσας ἀξίωμα, ἀρχιερεύς τε
τῆς φρικτῆς καὶ ὑπερουρανίου ταύτης ἱερουρ-
γίας πρῶτος γενόμενος καὶ τύπους καὶ κανόνας
ποιμαντικῆς ἐπιστήμης, καὶ ψυχῶν προστασίας
ἡμῖν παρεχόμενος, τό τιθέναι τὴν ψηχήν ὑπέρ
τῶν προβάτων· ὁ καὶ τὸν ἀνάξιον ἐμέ λόγοις
οἰκονομίας ἀρρήτοις, εἰς τοῦτο τό μέγα τῆς
ἀρχιερωσύνης καλέσας ἀξίωμα, κοινωνόν τε
καὶ συνεργόν τοῦ καινοῦ μυστηρίου, τῶν δέ λο-
γικῶν σου τούτων προβάτων ποιμένα καὶ ἐπί-
σκοπὸν καταστήσας· Αὐτός πανάγαθε Δέσπο-
τα, καὶ τάς εἰς τὴν πόλιν Σου ταύτην εἰσόδους
ἡμῶν εὐλόγησον· εἰρήνην σταθεράν καὶ ἀστα-
σίαστον τῇ πολιτείᾳ Σου δώρησαι· τό κράτος
τῶν ἀροάτων καὶ ὀρωμένων ἐχθρῶν, τῇ ἀμάχῳ
Σου δυνάμει κατάλυσον· ἀρχοντάς τε καὶ
ἀρχομένους τούς τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ
ἔθνους ἡμῶν, καὶ πάντας ὅμοι τοὺς τόπουν
τοῦτον οἰκοῦντας, τῷ ἐλέει καὶ τοῖς οἰκτιρμοῖς
Σου ἐπίσκεψαι, καὶ τῆς τῷ ἀγάπης καὶ ὅμονοί-
ας συνδέσμῳ, πρός ἀλλήλους τε καὶ πρός ἡμᾶς
συνάγων αὐτούς, εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ παναγίου
Σου Πνεύματος πάντας κάλεσον.

Γενοῦ Δέσποτα Πανοικτίρμων, ἔμοί βοηθός,
ὅδηγός καὶ συναντιλήπτωρ εἰς ἣν διακονίαν κα-
τά τό σὸν θέλημα ἐτέθημεν, χαρίζων ἡμῖν Μω-
σέως τό ἀπλαστὸν, Δαβίδ τὴν πραστήταν, Σο-
λομῶντος τὴν δικαιοσύνην, Ἰώβ τὴν ὑπομονὴν,
Πέτρου τὴν πίστιν, Παύλου τε τὸν ζῆλον. Κρά-
τησον τῆς χειρός ἡμῶν τῆς δεξιᾶς, κατευθύνων
ἐν τῇ θείᾳ Σου βουλῇ τὴν ποιμαντορίαν ταύτην,
ἵνα κατά τὸ ἀρεστόν τῷ Σῷ θείῳ θελήματι
οἰακίσωμεν τὴν Σήν Ναῦν, καταστῶμεν δέ
ἡμεῖς καὶ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός Σου οὗτος, ὃν ἐξε-
λέξω, ἀξιοὶ τῶν αἰωνίων καὶ ἀφράστων σου
ἀγαθῶν. Εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχοά-
ντου Σου Μητρός, τοῦ Ἅγιου ἐνδόξου καὶ πα-
νευφήμου Ἀποστόλου Παύλου καὶ πάντων σου
τῶν Ἅγιων, εὐδοκίᾳ δέ καὶ ἀγαθότητι τοῦ Ἀνάρ-
χου Σου Πατρός καὶ τοῦ παναγίου καὶ τελε-
ταρχικοῦ Σου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς

τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων μεθ' ὃν εὐλογητός εἰ. Ἄμην.

Ἄκολοιούθως τόν Μακαριώτατον προσεφώνησε ἐκ μέρους τῆς Ἅγιας καὶ Ιερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αὐλῶνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελος εἰπῶν ἐπί λέξει τά ἐξής :

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριε.

Ὑπείκων εἰς τόν κέλευσμα τοῦ ἦχοι τοῦδε Πανιερωτάτου Ἅγιου Προέδρου τῆς Ιερᾶς Συνόδου, γέροντος Μητροπολίτου Φθιώτιδος

& Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ἐκ μέρους τῆς Ιερᾶς Συνόδου προσφωνῶ τὴν Ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα κατά τὴν εὖσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεως Ὑμῶν εἰς τὸν Ἀρχεπισκοπικὸν Θῶκον τῆς ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Λαμπρά καὶ εὐφρόσυνος αὕτη ἡ κλητή καὶ ἀγία ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεως Ὑμῶν, ἡ βασιλίς καὶ κυρία διά τὴν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, καθίσταται ἐτι, ἔορτή ἔορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων, διότι ἡ ἄχρι τοῦδε σεμνὴ πολιτεία Ὑμῶν, ἡ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις πρός τὴν Ἅγιαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀπό τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἀφιέρωσις Ὑμῶν εἰς τὸ «Τάγμα τοῦ Θανάτου» τουτέστιν εἰς τὴν μοναχικήν πολιτείαν, γεννᾶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Συνιεράρχας καὶ Συλλειτουργούς σου χρηστάς τάς ἐλπίδας δι' ἐνα λαμπρόν μέλλον τῆς Ἅγιας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τό διτι ἀγαπᾶτε τὴν Μοναδικήν Πολιτείαν, τό διτι ἡγεῖσθε ἐκλεκτῆς Μοναστικῆς Συνοδείας, εἶναι σημεῖον διτι ἀγαπᾶτε καὶ τὴν Ἅγιαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἐλεγεν δὲ ἐμβριθής Θεολόγος καὶ ὁμολογιτής π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, διτι: «ὁ Ἐπίσκοπος δστις ἀγαπᾶ τὸν Μοναχισμόν, τούς πνεύμονας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ προέρχεται ἀπό Κοινόβιον, εἶναι ἀδύνατον νά μήν ἀγαπᾶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνώ ἀντιθέτως ὁ Ἐπίσκοπος δὲ ποῖος δέν ἀγαπᾶ τὸν Μοναχισμόν, εἶναι ἀδύνατον νά ἀγαπᾶ τὴν Ἐκκλησίαν μας».

Ἐρχεσθε, Μακαριώτατε Ἅγιε Ἄδελφέ, εἰς μίαν δύσκολον διά τὴν Μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας περίοδον καὶ καλεῖσθε ἵνα διακονήσητε καὶ οὐχί ἵνα διακονηθῆτε, ἵνα διορθώσητε τά κακῶς ἔχοντα, ἵνα ως ἄλλος Φοίνιξ ἀναγεννήσητε τὴν Μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπό τῆς τέφρας της. Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη ἀναζητοῦν εἰς τὸ πρόσωπόν Σας τὸν γνήσιον ἐκφραστήν τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, ὁ Ἱερός Κλῆρος μας τὸν ἀγαθόν ἄλλα καὶ συνάμα δίκαιον Συμπρεσβύτερον, ὁ Πιστός τοῦ Κυρίου Λαός τὸν στοργικόν πατέρα καὶ ἡμεῖς οἱ Συνιεράρχαι καὶ Συλλειτουργοί σας τὸν συνοδίτην καὶ συνοδοιπόρον, τὸν συναντιλήπτορα καὶ πρῶτον μεταξύ ἡσων εἰς τὴν Μαρτυρικήν πορείαν μας.

Ἡ ἀγάπη μας καὶ ἡ συμπαράστασίς μας ἀμέριστος καὶ ἀπεριόριστος.

Αἱ προσευχαὶ καὶ τὸ ἴδιαίτερον Κομβοσχοίνιον, τό δοποῖον ποιοῦμεν ἀπό τὴν ἡμέραν

τῆς Ἐκλογῆς σας καὶ αὐτό δεδομένον.

Ὑπεράνω δύμας, δύλων αὐτῶν ἡ Θεία Χάρις ἡ πάντοτε τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τά ἐλλίποντα ἀναπληροῦσα, θά συμμαχεῖ ὑπέρ Ὑμῶν φωτίζουσα, στηρίζουσα καὶ συνετίζουσά Σε πᾶσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

Ζήθι τοῖνυν, Μακαριώτατε Ἅγιε Ἄδελφέ,

εἰς ἔτη μήκιστα μέ Θεοπρεπῆ καὶ ἀγλαόκαρον Ποιμαντορίαν.

Ἀνάλαβε τούς οἰακας τῆς Ἀγίας Νηός Ἐκκλησίας μας καὶ ὡς σοφός οἰακοστρόφορος δόδηγει Αὐτὴν καὶ τὸ ἐν Αὐτῇ Χριστεπώνυμον πλήρωμα εἰς εὐδίους λιμένας, εἰς νομάς σωτηρίους, ὅπου ἥχος καθαρός ἐօρταζόντων καὶ βοῶντων ἀπαύστως, Κύριε Δόξα Σοι!

Πολλά Σας τά ἔτη Μακαριώτατε, Ἄξιος!»

Τούτων ἡκολούθησαν αἱ προσφωνίσεις α) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐκ μερους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης εἰς ἦν διηκόνη δ Μακαριώτατος μέχρις τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς του. β) τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Παύλου Ἀποστολοπούλου ἐκ μερους τοῦ ἱεροῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. γ) τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Τιμοθέου Συμεωνίδη ἐκ μερους τῆς ἀπορφανισθήσης Ἱερᾶς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς τοῦ Ἅγιου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Περιστερᾶς Θεσσαλονίκης. δ) τοῦ αἰδεσιμωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Πιπέγη ἐκ μερους τῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. ε) Τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρεσβυτέρου π. Ἀλεξάνδρου Παβπέρτοφ ἐκ μερους τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβούς λαοῦ τῆς Ρωσίας εἰς τὴν ὁποίαν δ Μακαριώτατος διακονεῖ ὡς Ἔξαρχος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Τούτων ἡκολούθησε δ ἐνθρονιστήριος λόγος τού Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος κ. Μακαρίου.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Βαβαί, τῶν ἀρρήτων κριμάτων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃ, ἀνδρες ἱεροί καὶ σεβάσμιοι!

Πόσον ποθητή μοι ἡ ἡσυχία καὶ προσφιλεστάτη ἡ ἀναχώρησις!

Πόσον γλυκύ μοι φαίνεται καὶ τό ἐλάχιστον, ἀπ' ὅταν ἐκ κοπρίας καὶ γῆς καὶ πολλῆς ταπεινότητος εἰς Ἱεραρχικόν θρόνον ἀνῆλθον, τῇ τοῦ Θεοῦ μακροθυμίᾳ καὶ ἀνοχῇ!

Πόθος διακαής ἀπό ἐτῶν ἔφλεγε τὴν καρδίαν μου, ὅπως ἀπαλλαγείς τῶν Ἐπισκοπικῶν μου πολυμερίμνων καὶ ταραχωδῶν καθηκόντων, διατί ὅχι καὶ τῶν Ἡγουμενικῶν τοιούτων, ἀπέλθω ἡσυχόζων καὶ κλαίων τάς πολλάς μου ἀμαρτίας εἰς ταπεινόν τι κελλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς μετανοίας μου, ἐπιμελούμενος τὴν κάθαρσιν τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς μέ τό ἀκρότατον τῶν ἐφετῶν, τὴν κορωνίδα παντός ἀγαθοῦ, μετά τοῦ γλυκυτάτου νυμφίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλα τό μέν ἡ ἀγάπη μου πρός τὴν Ἅγιαν Ἐκκλησίαν, τό δέ ἡ ἀγάπη μου πρός καὶ τούς ἐλαχίστους ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ μου, μέ ἡχμαλώτευσαν ἔως τοῦ νῦν εἰς τάς θέσεις ὅπου ἐτέθην.

Ἄλλα τί τοῦτο;

Οἶμοι, σοφώτατοι Πατέρες μου καὶ ἀληθῶς θεοτίμητοι!

Όλα τά ἐναντία ἥλθον εἰς ἐμέ !

Ίδού, ὅπου ἡχμαλώτος τώρα τῆς ἰδικῆς σας ἀγάπης καὶ τῆς τιμίας ψήφου τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἵδού δποι εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην μεγάλην· ἔξαιφνης ἀπό ἐλάχιστος καὶ ταπεινότερος ἀπάντων, τῶν Ἀθηναίων διδάσκαλος, αὐτῶν τούτων τῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀγίας καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εὑρίσκομαι πρωτοκάθεδρος καὶ πρωτεπίσκοπος !

Τί εἰπω, λοιπόν, ἢ τί λαλήσω;

Ἄλλα καὶ νῦν, ἀνδρες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ἀνδρες τῷ Θεῷ ἀφιερωμένοι καὶ πάντες οἱ εὐλαβούμενοι Αὐτόν καὶ ἔχοντες Αὐτόν ἀεί ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν,

οἱ τῇ κλήσει Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν σεμνυνόμενοι καὶ Χριστιανοί ἀληθῶς ὄνομαζόμενοι, ἀδελφοί καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ἀκούσατε λόγον βραχύν ἀπολογίας καὶ διμολογίας ἀρμόδιον τῇ περιστάσει, παρά τῆς ἡμετέρας εὐτελείας καὶ ἐλαχιστότητος.

Τρέμω καὶ δειλιῶ, καὶ φόβῳ συνέχομαι πῶς νά συγκατατεθῶ εἰς τήν ἔκλογήν ταύτην;

Εὐλαβοῦμαι ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ, συστέλλομαι καὶ ἀδυνατῶ νά προσδράμω οὕτως εὐκόλως, ἀπερισκέπτως καὶ ὡς ἔτυχεν, μήποτε ὑποπέσω φοβερῷ κατακρίματι.

Καθότι ἔάν ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἀνθρωπος, ὁ ἀκροασάμενος φωνήν Θεοῦ καὶ ἀκούσας “ἄρρητα ρήματα, ἀ οὐκ ἔξον ἀνθρώπῳ λαλῆσαι”¹.

ὁ βαστάσας, λέγω, ἐπιζήλως τό ἀγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων εἰς ἀπασαν τήν οἰκουμένην,

ὁ καὶ ταύτης τῆς θεοφυλάκτου πόλεως φωτιστής καὶ πρωταπόστολος, ὁ θεσπέσιος Παῦλος ἐφοβεῖτο λέγων: “ μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτός ἀδόκιμος γένωμαι ”²

Τί εἰπω, λοιπόν, ἐγώ ὁ οὐδέν ὁν;

‘Ο οὐδέν ἔχων, ἐκ τῶν ἐκείνου τοῦ οὐρανίου, ὑψηλῶν χαρισμάτων;

Πῶς νά ἀνέλθω χωρίς ἀνακρίσεως πολλῆς καὶ περισκέψεως εἰς τό ὑψηλότατον τοῦτο ὑπούργημα;

Φοβερόν τό ἐγχείρημα, τολμηρόν τό ἐπιτήδευμα!

Διά κριμάτων τά ὅποια δέν δύναμαι νά γνωρίσω, οὐδέ νά κατανοήσω, “τιμήν ἔσχον παρά πρεσβυτέροις”³ ὁ νεώτερος ἐγώ!

‘Η τιμία Ἱεραρχία “ἀνεβόησε ἐπ’ ἐμοί τῷ νεωτέρῳ”⁴, ὡς ποτέ οἱ Ἐβραῖοι ἐπί Δανιήλ.

Άλλ’ ἔξισταμαι καὶ διστάζω, μήπως ἔξ απειρίας, ἔξ ἀμελείας ἢ ἔξ οἰασδήποτε συνεργείας τοῦ μισοκάλου, μή δυνηθῶ “ἐπ’ ὀρετήν παρορμῆσαι καὶ ἐπανορθῶσαι”⁵ τό φίλτατόν μου ποίμνιον, καθώς τό καθῆκον μου ἀπαιτεῖ.

1) Β' Κορ. ιβ'.⁴

2) Α' Κορ. θ', 27

3) Σοφ. Σολομ. η', 10

4) Σωσσ. 60

5) Β' Μακαρ. ιε', 17

Καί ναί μέν ἀποδέχομαι τὴν ὑμετέραν φῆφον καὶ ἐπιλογήν· καὶ πῶς ἀλλως νά κάμω;

“Στενά μοι πανταχόθεν”⁶, ὡς πανίεροι ἀνδρες καὶ Πατέρες μου, πλήν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας μου δέν θά παύσω νά βοῶ μετά τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος:

“Κύριε ὁ Θεός μου, σύ ἔδωκας τόν δούλον σου ἀντί Δαυΐδ τοῦ Πατρός μου, καὶ ἐγὼ εἰμι παιδάριον μικρόν καὶ οὐκ οἶδα τὴν εἰσοδόν μου καὶ τὴν ἔξοδόν μου· ὃ δέ δοῦλος σου ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου ὃν ἔξελέξω, λαόν πολύν, ὃς οὐκ ἀριθμηθήσεται· καὶ δώσεις τῷ δούλῳ σου καρδίαν ἀκούειν καὶ διακρίνειν τόν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοῦ συνιεῖν ἀναμέσον ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. “Οτι τίς δυνηθήσεται κρίνειν τόν λαόν σου τόν βαρύν τοῦτον; ”⁷

Παρακαλῶ δέ καὶ ὑμᾶς, τούς ἀγίους μου ἀδελφούς καὶ θεοτιμήτους συνιεράρχας, ὃχι μόνον νά μέ στηρίζετε μέ τάς καθαράς καὶ ἀγίας εὐχάς σας, κινδυνεύοντι βιωτικῶς καὶ ἀπορουμένῳ, ἀλλά καὶ νά μέ βοηθεῖτε παραλε- λυμένον ἀπό τὴν μικροψυχίαν, καὶ νά μέ ὀδη- γεῖτε εἰς τὴν βασιλικήν ὁδόν τῆς διακρίσεως μέ τάς θεοπνεύστους ὑποδείξεις σας.

Ναί, ἀγιοι ἀδελφοί, δότε μοι τὴν ἀγίαν χεῖραν ὑμῶν, τοῦτο μέν ως Πατέρες καὶ βλα- στήσαντες, τοῦτο δέ ὡς ἀδελφοί καὶ ὅμαίμο- νες, καὶ ἡ ἐμή εὐτέλεια τῇ τοῦ Θεοῦ συνερ- γείᾳ καὶ παντοκρατορικῇ καὶ ἀμαχήτῳ δυνά- μει πορεύσομαι, συνδεδεμένος μεθ' ὑμῶν, ὡς φιλευσεβεῖς κεφαλαί, τῷ τρισσῷ συνδέσμῳ τῆς πίστεως τῶν ὁμοφρόνων, καὶ τῆς ἐλπίδος τῶν εὐθυφρόνων, καὶ τῆς ἀγάπης τῶν θεο- φρόνων.

Μέ τόν τρίπλοκον τοῦτον στῦλον, τόν ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν περιεκτικῶν ἀρετῶν συ- μπλεκόμενον, ὃ ὅποις εὐρύθμως συννεού- μενος οὖτε διάλυσιν γνωρίζει, οὖτε ὁῆξιν ὑφίσταται, οὐδέ τις κωρισμόν παραδέχεται, ἀλλά διαμένει ἀληθῶς ἀδιάρρητος, εἰς μίαν συνάγον εὔσέβειαν τούς πλουτοῦντας τόν ἔνθεον αὐτοῦ θησαυρόν.

Καὶ γενήσεται ὑμῖν στῦλος θεῖος, ὁδηγός ἀπλανῆς, ως ἐγράφη καὶ διά τόν σκληροκάρ- διον παλαιόν Ισραήλ:

6) Σωσσ. 22

7) Γ' Βασιλ. γ', 7-9

“Ο δέ Θεός ἥγεῖτο αὐτῶν, ἡμέρας μέν ἐν στύλῳ νεφέλης, δεῖξαι αὐτοῖς τὴν ὁδόν, νυκτός δέ ἐν στύλῳ πυρός· οὐκ ἔξελιπε δέ ὁ στῦλος τῆς νεφέλης ἡμέρας καὶ ὁ στῦλος τοῦ πυρός νυ- κτός ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ.”⁸

Νεφέλη μέν τό πρωΐ, ἵνα σκέπη καὶ διαφυ- λάττη ἀπό τά καυστικά βέλη τοῦ ἀντικειμέ- νου. Πῦρ δέ τήν νύκτα, ἵνα ὁδηγῇ ἐν μέσῳ τῆς ζυφερᾶς νυκτός τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπιστίας τόν περιούσιον νέον καὶ εὔσεβην Ισραήλ.

Ο αὐτός Θεός Λόγος ἡ ἐνυπόστατος Σο- φία τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη- σοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, διά τῆς θειοτάτης αὐτοῦ καὶ ἐνσάρκου οἰκονομίας πρῶτος Ἅρχιερεύς γεγονώς, ταύτης καὶ ἡμᾶς ἡξίωσε τῆς προσηγορίας, ἀγιοι ἀδελφοί.

Αὐτός ὁ “τῆς Πίστεως ἀρχηγός καὶ τε- λειωτής”⁹ ὑπόδειγμα ἐν πᾶσιν ἐαυτόν ὑμῖν ἐδώρησεν, ὡς ποιμήν καλός τό πεπλανημένον πρόβατον ἐπί τῶν ὄμων βαστάσας ἐκ τῶν ὑπερουρανίων ἀφίδων καταβάς, καὶ τόν ἐκπεσόντα ἀνθρωπὸν τῇ ἴδιᾳ ποίμνῃ συγκα- ταμίξας κατήλλαξεν ὑμᾶς ἐν ἐαυτῷ, “τό με- σότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τήν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ”.¹⁰

Καί εἰρηναίαν διαγωγήν χαρισάμενος εἰς ὑμᾶς, εὐαγγελικῶς πᾶσι κηρύττων ἔλεγε: “Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, διτι αὐτοί υἱοί Θεοῦ κληθήσονται ”.¹¹

Ταύτης τῆς μακαριότητος, τῆς χαριζομέ- νης ὑμῖν τήν εὐγένειαν τῆς υἱοθεσίας, πο- θοῦσα νά ἐπιτύχει καὶ ἡ ὑμετέρα ἐλαχιστό- της, πρός εἰρήνην καὶ ὅμονοιαν πᾶσαν γη- σίαν Χριστιανικήν ψυχήν καλεῖ, ἀναβοῶσα ἱλαρῶς, ως ποτέ ὁ θεῖος Ιωάννης ὁ Χρυσό- στομος ἐκ τῆς ἔξορίας ἐπανελθών, φαινομε- νικά μέν νεκρός, ἀληθῶς δέ ζῶν ἐν Θεῷ ἀνε- βόησεν:

Ε Ι Ρ Η Ν Η Π Α Σ Ι !

Εἰρήνη πᾶσι, περιπόθητοι ἐμοί Πατέρες, συμποιμένες, συμπρεσβύτεροι καὶ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ - ναί, τεκνία ἐμά· εἰ καὶ τεκνία λο- γίζεσθε δι’ ἐμέ, ἀδελφούς ὅμως σᾶς καλῶ, πειθόμενος εἰς τόν Ιησοῦν Χριστόν λέγοντα:

8) Ἔξ. γ', 21-22

9) Ἔβρ. ιβ'.2

10) Ἐφεσ. β', 14-15

11) Ματθ. ε'9

“Ùμεῖς δέ πάντες ἀδελφοί ἐστέ”¹² -

εἰρήνη πᾶσι. Καί ἵνα προσφυέστερον μετά τοῦ ὑψιπετοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Πατρός ἐντέχνως εἴπω:

“Εἰρήνη φίλη, τό καλόν πρᾶγμα καὶ ñομα.

Εἰρήνη φίλη, τό ἐμόν μελέτημα καὶ καλλώπισμα.

Εἰρήνη φίλη, τό παρά πάντων μέν ἐπαινούμενον ἀγαθόν,

ὑπ' ὀλίγων δέ φυλαττόμενον.

Ποῦ ποτε ἀπέλιπες ἡμᾶς τοσοῦτον;

‘Ελθέ τάχιον, τάχιον! ’

Εἰρήνη, ἀδελφοί, ὅμονοια, ἀγάπη, ὡς καὶ ὁ ἐν Ἀγίοις Πατήρ ἡμῶν καὶ διάδοχος τῆς ἐν θεολόγοις γρηγορίουσης φωνῆς Ταράσιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, μέλλων νά προχειρισθῇ Πατριάρχης διεκήρυξσε μαρτυρῶν οὕτως:

“Οὐκ οἶδεν ὁ τῆς Ἐκκλησίας νόμος καὶ ὅρος ἔριν ἡ φιλονεικίαν, ἀλλ’ ὥσπερ οἶδεν ὅμολογεῖν εὔσεβῶς ἐν Βάπτισμα, μίαν Πίστιν, οὗτω καὶ συμφωνίαν μίαν ἐπί παντός Ἐκκλησιαστικοῦ πρᾶγματος.

Οὐδέν γάρ οὕτως ἐστίν εὐαπόδεκτον καὶ εὐάρεστον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ως τό ἐνωθῆναι ἡμᾶς, καὶ γενέσθαι μίαν Καθολικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καθά καὶ ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς εἰλικρινοῦς ἡμῶν Πίστεως ὅμολογοῦμεν.

Καί αἱτοῦμαι, ἀδελφοί, πιστεύω δέ καὶ ὑμεῖς, ἐπειδὴ γινώσκω τόν φόβον τοῦ Θεοῦ ἔχειν ἡμᾶς... ἵνα γενώμεθα οἱ τοῦ ἐνός Θεοῦ ἐν. Καί οἱ τῆς Αγίας Τριάδος ἡγωμένοι καὶ ὅμόψυχοι καὶ ὅμότιμοι.

Οἱ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν Χριστοῦ, σῶμα ἐν συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον.

Οἱ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος οὐ κατ' ἄλλήλων, ἀλλά σύν ἄλλήλοις.

Οἱ τῆς ἀληθείας, τό αὐτό φρονοῦντες καὶ λέγοντες, καὶ μή ἡ ἔρις καὶ διχοστασία ἐν ὑμῖν.

“Οπως ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσῃ πάντας ἡμᾶς.”¹³

Υπέρ τῆς ὁποίας ὁποτεδήποτε εἴμαι ἔτοιμος καὶ ὅλοπρόθυμος νά κατέλθω τούτου τοῦ ἐπιζήλου, ὑψηλοῦ καὶ περιπύστου θρόνου, εἰς δν νῦν ἀνῆλθον.

Ποία; Ποία ὅμως ἡ ὡφέλεια τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὅμονοίας, λυμαίνομένης καὶ διεφθαρμένης οὖσης τῆς Πίστεως καὶ ὅμολογίας;

Ἄληθῶς, οὐδεμία ἡ ὡφέλεια.

Διότι, καθώς ὁ ὅμολογητής καὶ Ιερομάρτυς Πατριάρχης Κων/λεως Φλαβιανός ἔγραφεν,

“εὔσεβείας καὶ τοῦ ὁρθοτομεῖσθαι τόν λόγον τῆς ἀληθείας οὐδέν τιμώτερον ιερεῦσιν ...

Πᾶσα γάρ ἡμῶν ἐλπίς καὶ σωτηρία καὶ ἀνταπόδοσις τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, ἐντεῦθεν ἐξήρτηται.

Διά τοι τοῦτο, πάντα ποιητέον ἡμῖν καὶ πονητέον ὑπέρ τῆς ἀληθοῦς Πίστεως, καὶ τῶν ἐκτεθέντων καὶ δογματισθέντων ὑπό τῶν Ἅγιων Πατέρων, ἐφ' ὃ τε διά παντός καὶ ἐν παντοίαις περιστάσεσι πραγμάτων ἀκέραια καὶ ἀτρωτα ταῦτα διαφυλάτεσθαι καὶ διασώζεσθαι.”¹⁴

Ω Κύριε, Κύριε τοῦ ἐλέους !

Πῶς κατελείφθημεν οὕτως, ως ἀπρονόητοι, ως ἀφέστιοι ἐν μέσῳ πλήθους ἀσεβῶν, αἰρετικῶν, ἀδιαφόρων καὶ σαρκολατρῶν;

“Ἐγενόμεθα ως τό ἀπ' ἀρχῆς, ὅτε οὐκ ἥρξας ἡμῶν, οὐδέ ἐπεκλήθη τό δονομά σου ἐφ' ἡμᾶς.”¹⁵

“Καί οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἀρχων καὶ προφήτης καὶ ἡγούμενος”¹⁶ εὐθύς καὶ δίκαιοις ἐνώπιόν σου.

“Ο ποιμαίνων τῶν Ἰσραήλ πρόσχες·

οἱ ὁδηγῶν ἐπί τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι·

ΕΜΦΑΝΗΘΙ ! ...

14) ἐπιστολή πρός Ἀγ. Λέοντα Ρώμης.

βλ. Πρακτικά Οἰκ. Συνόδων τομ. β', σελ.5

15) Ἡσ. ξγ', 19

16) Δαν. γ', 14

Ἐξέγειρον τήν δυναστείαν σου καὶ ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμᾶς.

Ο Θεός, ἐπίστρεφον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τό πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα.

Κύριε, ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἔως πότε ὀργίζῃ ἐπί τήν προσευχήν τῶν δούλων σου;

Ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων καὶ ποτιεῖς ἡμᾶς ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ; ...

Ο Θεός τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεφον δή,

καὶ ἐπίβλεφον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἵδε,
καὶ ἐπίσκεψαι, ΕΠΙΣΚΕΨΑΙ τήν ἀμπελὸν ταύτην,

καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἦν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά σου.

... Καί οὐ μή ἀποστῶμεν ἀπό σοῦ·

ζωώσεις, ΖΩΩΣΕΙΣ ἡμᾶς καὶ τό δόνομά σου ἐπικαλεσόμεθα.

Κύριε, ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεφον ἡμᾶς,

καὶ ἐπίφανον, ΕΠΙΦΑΝΟΝ τό πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα.¹⁷

“Πρόσεχε οὐρανέ, καὶ λαλήσω,
καὶ ἀκουέτω ἡ γῆ ρήματα ἐκ στόματός μου.

Προσδοκάσθω ὡς ὑετός τό ἀπόφθεγμά μου,

καὶ καταβήτω ὡς δρόσος τά ρήματά μου ...

ὅτι τό δόνομα Κυρίου ἐκάλεσα.”¹⁸

Πρόσεχε οὐρανέ, καὶ λαλήσω, καὶ κηρύξω μετά Προφητῶν, μετά Ἀποστόλων, μετά Πατέρων, μετά Διδασκάλων, μετά Μαρτύρων.

Καὶ ταχθῶ καὶ ταυτισθῶ μετά τῶν πάλαι ποτέ ἐκείνων ἀγίων Πατριαρχῶν καὶ ἀληθῶς Ἐπισκόπων τής ἀδόλου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως, τῶν διατρανούντων ὅτι:

“Ἐκλήθημεν ἀνωθεν οἱ εὔσεβεῖς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Χριστιανοί διά τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἅγιου ἀπό τε τῶν Προφητῶν, ἀπό τε τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπό τε τῶν Ἀποστόλων, ἀπό τε τῶν

17) Ψαλμοί, οθ'

18) Δευτερ. λβ'.1-3

Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἀπαξαπάντων τῶν ὑπό τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἐνηγηθέντων ἀγίων Πατέρων, εἰς τό πιστεύειν καὶ φρονεῖν ὅσα ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρέλαβε καὶ διασώζει μέχρι τοῦδε ἀπαραμείωτα καὶ ἀνόθευτα εἰς τό παντελές, εἴτε δόγματα Πίστεως, δρους τε καὶ Κανόνας, εἴτε Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐγγράφους τε καὶ ἀγράφους·

ὁ φείλομεν ἄρα καὶ περιέπειν ταῦτα καὶ ἐνστερνίζεσθαι ὅλη φυχῇ, διανοίᾳ τε καὶ προθυμίᾳ, καὶ μηδὲ κεραίαν ἐκ τούτων ἀθετεῖν ἢ μεταποιεῖν ἢ προστιθέναι ἢ ἀφαιρεῖν, ἀλλά τήν εὐθείαν καὶ βασιλικήν βαδίζειν καὶ ἀπταιστον τῆς σωτηρίας ὀδόν, τήν μήτε εἰς τά ἀριστερά, μήτε εἰς τά δεξιά κλίνουσαν.

Καὶ γάρ καὶ μικρά παρέγκλισις καὶ μεταποίησις ἐν τοῖς περί Θεοῦ λόγοις, εἰς κρημνόν φέρει καὶ βάραθρα, καὶ βυθῷ φυχικῆς ἀπωλείας παραπέμπει τόν ὁπωσοῦν ἐκτραπέντα τῆς εὐθείας καὶ τῆς ἀληθείας διαμαρτήσαντα.

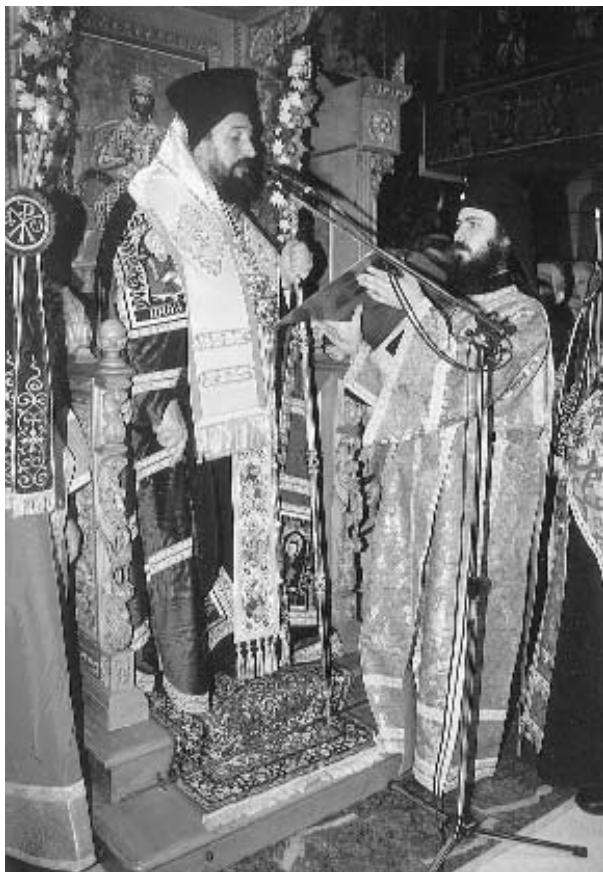
Καί μή μόνον οὕτω φρονεῖν τῇ φυχῇ καὶ πιστεύειν τῇ διανοίᾳ, ἀλλά καὶ τῷ στόματι ὁμολογεῖν τήν εύσεβειαν ἐδιδάχθημεν·

“καρδία μέν γάρ, φησί, πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δε ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν”. (Ρωμ. 1',10)

Οὐδέ γάρ ἀρκεῖται ὁ Θεός τῇ κατά διάνοιαν πίστει, ἀλλά καὶ τήν διά τοῦ στόματος ὁμολογίαν ἀπαιτεῖ, εἰς παρρησίαν διά τούτου ἐπαλείφων καὶ προσκαλούμενος, καὶ πλείονα ἀγάπην καὶ διάθεσιν ἐμβαλλόμενος, καὶ ὑψηλούς καὶ τελείους ἀπεργαζόμενος.

“Πᾶς γάρ ὅστις ὁμολογήσει, φησίν ὁ Σωτήρ, ἐν ἐμοί ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κάγω ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς (Ματθ. 1',32) ”.¹⁹

19) Ὁμολογία τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας ἐτους 1727, βλ. Ι. Καρμίρη Δογματικά καὶ Συμβολικά μνημεῖα (σελ.863)

Διό καὶ διάταξις ἀρχαία καὶ ἀποστολική εἰς τὰς ἀνά τήν οἰκουμένην Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας παραδεδομένη ἀνωθεν ἀπαιτεῖ, δῆπος οἱ πρός ιεραρχίαν καὶ πρωτοκαθεδρίαν εἰσαγόμενοι ὁμολογοῦν καὶ φανερώνουν πῶς περὶ Πίστεως διάκεινται καὶ φρονοῦν, τό μέν πρός ἀσφάλειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς τοι- αύτης ἀποδείξεως, τό δέ πρός πληροφορίαν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ ώς ἐκ ταύτης, πρός πνευματικήν ἀφοσίωσιν καὶ θε- ἀρεστον ἀκολουθίαν ὅπισθεν τοῦ καλοῦ ποι- μένος, ἦ, δπερ μή γένοιτο, Χριστέ Παντοκρά- τορα, πρός ἀποφυγὴν καὶ ἀποκήρυξιν τυχόν ἀλλοτρίου καὶ μισθωτοῦ ποιμένος.

“Τά γάρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παραδο- θέντα οὐκ εἰσί ναί καὶ οὐ, ἀλλά ναί εἰσιν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ μένουσιν ἀρραγῆ καὶ ἀκράδαντα εἰς τόν αἰώνος χρόνον.”²⁰

Κάγω, τοίνυν, ὁ ἐλάχιστος καὶ ἀμαρτωλός δοῦλος τοῦ Θεοῦ, συγκληρονόμος δέ Ἰησοῦ Χριστοῦ “κατά πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ καὶ

20) Ἀγ. Ταρασίου εἰς Ζ' Οἰκ. Σύνοδον, βλ. Πρακτι- κά σελ. 727

ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ' εὔσεβειαν ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, ἢν ἐπηγγείλατο ὁ ὀψευδῆς Θεός πρό χρόνων αἰωνίων”,²¹ πι- στεύω, μακαριώτατοι καὶ θεοτίμητοι ἀδελφοί μου καὶ τέκνα μου ἡγαπημένα, πιστεύω κα- θὼς καὶ ἀρχῆθεν πεπίστευκα καὶ ὁμολογῶ εἰς ἐνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα καὶ εἰς ἐνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Γίόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ, καὶ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύ- ριον καὶ Ζωοποιόν.

Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον, ἐν μιᾷ θεότητι καὶ δυνάμει καὶ ἔξουσίᾳ προσκυνού- μένην τε καὶ δοξαζομένην, μόνον ἀληθινόν Θεόν τοῦ παντός.

Ωσαύτως ὁμολογῶ καὶ πάντα τά τῆς θεο- οτάτης ἐνσάρκου οίκονομίας τοῦ ἐνός τῆς Ἀγίας Τριάδος, Κυρίου δε καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πάντα ἔτερον τῆς ἀκιβδήλου εὐσεβείας ὅρον τε καὶ σωτήριον δόγμα καὶ Κανόνα, καθὼς οἱ θεό- πνευστοι Πατέρες διά τῶν ὄγίων καὶ Οἰκου- μενικῶν ἐπτά Συνόδων μᾶς παρέδωκαν.

Καὶ πᾶσαν δέ ἔτέραν Σύνοδον τοπικήν ἥ γενικήν, ἡ ὅποια ἀκολουθεῖ καὶ ἐρείδεται εὐσεβῶς ἐπ' αὐτῶν, δέχονται δέ καὶ ὁμολο- γοῦν αὗται, κάγω ὁμολογῶ καὶ ἀποδέχομαι.

Άλλά καὶ πάντα πάντων τῶν τῆς Ὁρθοδό- ξου Ἐκκλησίας ἐκκρίτων μυσταγωγῶν καὶ Πατέρων θεόσοφα διδάγματα, εἴτε ἐν λόγοις, εἴτε ἐν συγγράμμασι, εἴτε δ' ἐν ἐπιστολαῖς παραδέδονται.

Καὶ ἐνί λόγῳ εἰπεῖν, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ καὶ προθύμῳ διανοίᾳ δέχομαι τε καὶ ὁμο- λογῶ καὶ ἀσπάζομαι πάντα δσα ἡ Μία, Ἀγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διά τῶν ἐγκεκριμένων ὄγίων Συνόδων καὶ Πατέρων δέχεται καὶ ὁμολογεῖ καὶ ἀσπάζεται, καὶ τούτοις συγκα- τατίθεμαι καὶ ἀπλότητι καρδίας εἰς ἀεί συμ- μαρτυρῶ.

Ἀναθεματίζω δέ καὶ ἀποβάλλομαι, δσα αὐτή ἀναθεματίζει καὶ ἀποβάλλεται καὶ ώς ὀλλότρια αὐτῆς κατακρίνει.

Τούς δέ ἔτέρως ἥ ἐναντίως τούτων φρονοῦντας ἥ δογματίζοντας, ἔνους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θεωρῶν ἀποκηρύσ-

21) Τιτ. α' 1-2

σω, καί ώς αἰρετικούς καταγγέλω.

Αναθεματίζω δέ καί καταθεματίζω φυχῇ τε καί καρδία καί στόματι καί πάντα αἰρεσιάρχην ὀλέθριον καί πάντας αὐτῶν τούς διμόφρονάς, τούς τάς αὐτάς αὐτοῖς ἀσεβείας ζηλώσαντας καί ἀμετανοήτους ἐν αὐταῖς τελευτήσαντας,

καί τούς ἔτι καί νῦν ἐν αὐταῖς διαμένοντας, καί πολεμοῦντας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας τό εὺσεβές κήρυγμα καί τήν Πίστην ἡμῶν τήν ὁρθήν καί ἀμώμητον, μετά πάντων αὐτῶν τῶν βλασφήμων συγγραφῶν καί λόγων, καθώς καί ἡ ἀγία καί Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀναθεματίζει καί ἀποβάλλει.

Μέ τήν αὐτήν διάθεσιν καί τόν δμοιον ζῆλον τῷ ἀναθέματι καθυποβάλλω καί τάς ἐπιπολαζούσας ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις αἰρέσεις τῆς ἐπαράτου νέας ἐποχῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τάς ἀνακαινίζούσας τάς βλασφημίας τῶν ἀρχαίων αἰρετικῶν Γνωστικιστῶν, τούς “ἐν προσχήματι πεπλασμένης εἰρήνης”²² καί πεπλανημένης ἀγάπης διαδιδούσας,

ὅτι ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀληθής Ἐκκλησία συνίστανται δῆθεν ἐκ πάντων τῶν αἰρέσεων ἥ και θρησκειῶν,

ὅτι ὁ Χριστός καί Θεός ἡμῶν ἥτο εἷς ἀπλός μύστης καί προφήτης ὡς καί ἄλλοι ἄλλοτε,

ὅτι δλαι αἱ θρησκεῖαι εἶναι ἀποδεκταὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς διαφορετικαὶ ὅψεις τοῦ αὐτοῦ σχεδίου, καί πᾶν ἔτερον σύν αὐτοῖς σχετικόν δίδαγμα ἀναθεματίζω καί βδελύτομαι,

καθώς καί πᾶσαν σκοτεινήν καί σατανικήν δργάνωσιν ὡς ἡ Μασσωνία, ἡ Θεοσοφία καί πᾶσαν ἐν γένει πνευματιστικήν καί ἀρνησθεον δργάνωσιν.

Ταύτην “τήν καλήν διμολογίαν”²³ ἀνευ δόλου ἐλαχίστου καί προφορικῶς καί ἐγγράφως ἐν παντί τόπῳ καί καιρῷ κρατῶ, κηρύσσω, παραδίδω, ἐκφωνῶ καί διαμαρτύρομαι ἐπ’ ἀγγέλων καί ἀνθρώπων καί ἐπ’ Αὐτοῦ

τοῦ ἀιράτου Θεοῦ, τῆς Ἀγίας καί μακαρίας Τριάδος καί ἐπί τῶν φρικτῶν καί ὀγίων τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγελίων εἰλικρινεῖ τῇ διαθέσει καί ἀπλάστῳ τῇ καρδίᾳ.

Οὕτω χάριτι Χριστοῦ διαφυλάξω ἐμαυτόν πάσαις δυνάμεσι ἀκεραίως, ἀπαραχαράκτως, ἀπαραβάτως καί ἀμεταθέτως, εἰς βάθος ἐν ταῖς σαρκίναις πλαξὶ τῆς καρδίας μου ἐντευπωμένως γράμμασι ἀνεξαλείπτοις, καί τόν βραχὺ τοῦτον χρόνον τῆς ζωῆς μου οὕτω τελέσω, ἀλλά καί τό ἵδιον αἷμα διά τήν πίστιν ταύτην τήν ἀμώμητον, δποταν χρειασθεῖ, δέν θά ὀκνήσω νά ἐκχύσω ἐως τελευταίας ρανίδος, πεποιθώς ἐπί τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ.

Καί μετά ταύτης μου τῆς Πίστεως παραστήσομαι τῷ φοβερῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ καί δι’ αὐτῆς κληρονομήσω τήν αἰωνίαν ζωήν, ἐφόσον ἀληθής ὁ λέγων:

“ἀντη ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ, τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.”²⁴

Τόν δέ μή φρονοῦντα καί διμολογοῦντα ταύτην, οὐδέποτε δεχθήσομαι εἰς Ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν, ἀφοῦ

“ἀπαντεῖς οι τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καί πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαὶ φεύγειν τούς ἐτερόφρονας παραινοῦσι, καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διεστασθαι”.²⁵

Τήν δέ ὑμετέραν ἀξιῶ ἀγιότητα καί ἀδελφότητα, ὡς ἀνδρες ἱεροί, τόν παμβασιλέα ἡμῶν Χριστόν ἐπικαλεσάμενοι, καί τόν φόβον αὐτοῦ ἐνστερνισάμενοι, τήν τε μέλλουσαν κρίσιν ἐν τῷ νῷ λαμβάνοντες, δεῦτε καί ἀναζωσώμεθα τάς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ καί ἀγάπῃ, νήφοντες ἐν πᾶσιν ἀποστολικῶς.

Καλῶ ὑμᾶς συναντιλήπτορας, συμβοηθούς, συμποιμένας.

Ἄδελφικῆς ἀγάπης πυρσῷ πυρακτούμενοι καί πόθῳ πατρικῷ φλοιγίζομενοι, ἐκεῖνο δυ-

22) Άγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, εἰς Ι. Καρμίρη ἐν. ἀν. σελ. 425

23) Α' Τιμ. στ'.12

24) Ιωάν. ιζ'.3

25) Άγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ διμολογία Πίστεως ἐκτείσα ἐν Φλωρεντίᾳ -βλ. Ιωαν. Καρμίρη, ἐν. ἀν. σελ. 425

σωπῶ καὶ οὐδέποτε παύσομαι δυσωπῶν, ὥστε καὶ εὐχαῖς ὑμῶν ἀγίαις πρός Θεόν καὶ δεήσεσιν ἐμέ νά στηρίξητε τόν τρέμοντα καὶ φρίττοντα καὶ φοβούμενον τό βάρος καὶ τάς εὐθύνας τοῦ ἐπιτιθεμένου μοι νῦν βαρέος ζηγοῦ.

Καὶ ὅχι τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τό τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον νά συμβοσκεῖτε εἰρηνικῶς μετ' ἐμοῦ, διότι μόνος ἀδυνατῶ δπως ποιμαίνω αὐτό ἀνευ τῆς ὑμετέρας ἀρωγῆς, ἵνα τρέφωμεν ὁμοῦ αὐτό ἐνθεοις καὶ ὠφελίμοις βλαστήμασι, ἵνα δέ φυλάττωμεν αὐτό ἀβλαβές καὶ ἀκέραιον.

Καὶ διά τοῦτο παρακαλῶ καὶ δέομαι διά τήν ὑμετέραν συμβολήν καὶ ποικίλον συμβουλήν, διά νά μήν ὑπομείνουν τά λογικά τοῦ Χριστοῦ πρόβατα βλάβην τινά λόγῳ τῆς ἴδικῆς μου ἀπειρίας καὶ ἀτεχνίας καὶ μή ἀρκούσης πρός τό δεόντως ποιμαίνειν, γνώσεως.

Καθότι τήν τούτων σωτηρίαν καὶ ἐπαύξησιν καὶ ἐν πᾶσιν εὐδαιμονίαιν γνωρίζω σαφῶς καὶ ἐπίσταμαι (καὶ διά τοῦτο φρίττω), διότι ὁ ἀρχιποιμὴν Χριστός θά ζητήσῃ ἐξ ἡμῶν κατά τήν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν, δταν κινδυνεύω νά καταδικασθῶ μετά τῶν κλεπτόντων καὶ σφαττόντων καὶ ἀπολλύντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τά πολυτίμητα πρόβατα, ὡς καὶ ὁ Προφήτης λέγει:

“Γίέ ἀνθρώπου, σκοπόν τέθεικά σε τῷ οἶκῷ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἶκῷ Ἰούδα· εἰ μή διαστείλῃ μηδέ λαλήσῃς, ἀποθανεῖται ὁ ἀνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, καὶ τό αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω.”²⁶

Ναί, θεοφιλεῖς Πατέρες μου καὶ ἀδελφοί, συναγωνίσασθέ μοι τῇ προαιρέσει, τῇ πράξει, τῇ θυσίᾳ, τῇ προσευχῇ, τοῖς ἀγῶσι, ταῖς ἀγωνίαις, τῇ μερίμνῃ, τῷ πολυταράχῳ κλύδωνι, ταῖς ἀπαύστοις ἀνάγκαις !

“Ωστε σῶα να διαφυλαχθοῦν καὶ τά τιμιώτατα πρόβατα καὶ ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης, παρά τήν ἐμήν ἀδυναμίαν καὶ δειλίαν.

Δέν πρόκειται δέ κατά τήν εὺσημον ταύτην ἡμέραν νά προβῶ εἰς δηλώσεις προγραμματικάς, δίκην τινός πολιτικοῦ ἢ διπλωμά-

τού.

Γνωρίζομεν πάντες καλῶς, δτι κατά τό Κυριακόν λόγιον,

“τό μέν πνεῦμα πρόθυμον, ἢ δέ σάρξ ἀσθενής”.²⁷

Γνωρίζομεν ἐπίσης καλῶς τί ὑποχρεώσεις φέρει ὁ Ἀρχιεπισκοπικός θῶκος, καὶ τί ἔξ αὐτοῦ προσδοκᾷ Κλῆρος καὶ Λαός “εἰς οὓς τά τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν”²⁸, τί ἀπαιτήσεις δέ προβάλλουν αἱ περιστάσεις τῶν καιρῶν τούτων.

Χωρισμοί, διαστάσεις, αἱρέσεις, παραθρησκευτικάί ὄμάδαι, διάβρωσις πίστεως, οἰκογενείας καὶ πατρίδος, προβλήματα καθημερινῆς διαβιώσεως, χάραγμα τοῦ δυσωνύμου Ἀντιχρίστου, πανοῦργον καὶ πολυποίκιλον ἡλεκτρονικόν φακέλλωμα, πολύπλευραι ἀπειλαί, εἰσβολή προτεσταντικῶν προτύπων σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξαρτήσεως ἀπό τοῦ Καίσαρος.

Πάλιν ἐνθυμοῦμαι τό τῆς μακαρίας Σωσάνης: “Στενά μοι πανταχόθεν”!²⁹

Ἄλλα πάντα ταῦτα καὶ πλεῖστα τούτοις δμοια ὀναμένουν τήν πνευματικήν μας παρέμβασιν, διόρθωσιν, ἐπικουρίαν, ἀμυναν, πολεμικήν.

Διά τοῦτο καὶ πάλιν ἀναφωνῶ:

συναγωνίσασθέ μοι εἰς τό πολυποίκιλον τοῦτο στάδιον τό δποῖον σήμερον ἀνοίγεται ἐμπροσθεν ἡμῶν·

συναγωνίσασθέ μοι ἀπαντες, Ἐπίσκοποι, ἀλήρος καὶ λαός.

Καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχομαι δπως ἀποτελέσῃ ἡ σημερινή ἡμέρα τήν ἀρχήν τοῦ τέλους τῶν πολλῶν περιπετειῶν καὶ κλυδωνισμῶν ἐκ τῶν δποίων διῆλθεν ἡ νοητή ναυς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἐλλάδος ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ 1985, δταν ἀντικανονικῶς καὶ ἀδίκως ἐξεβλήθη ὁ ἀγωνιστής καὶ ὁμολογητής προκάτοχος ἡμῶν μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος κυρός Αὔξεντιος.

‘Ο δποῖος κατά διαδοχήν νόμιμον καὶ

27) Μαρκ. ιδ'.38

28) Α' Κορ. ι'.11

29) Σωσσ. 22

κανονικήν παρέλαβε τόν θρόνον αύτοῦ ἐκ τῶν ὀνομαστῶν ἔκείνων Πατέρων μας, τῶν βράχων τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ὅμοιογίας, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος, τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου.

Ἄνδρῶν Ἱερῶν, σφραγισάντων τὴν ζωήν των δι’ ἀνεπαναλήπτων εἰς τάς ἡμέρας μας δοκιμασῶν, διωγμῶν καὶ ἔξοριῶν.

Νοιώθω βαρείαν τὴν πλουσίαν ἀληρονομίαν τὴν ὁποίαν ὅχι μόνον αὐτοί, ἀλλά καὶ πολλοί ἄλλοι Κληρικοί καὶ Λαϊκοί ἀδελφοί μας μᾶς παρέδωσαν ὡς πανέντιμον παρακαταθήκην, διά τῶν ἔως θανάτου ἀγώνων των ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας,

καὶ γονυκλινής ψυχῆς καὶ σώματι εὔχομαι τῷ Παναγάθῳ Θεῷ ἡμῶν, ὅπως μέ τὴν ἰδικήν του συνεργείαν καὶ δύναμιν φανῶμεν ἀξιοῖς αὐτῶν συνεχισταί τε καὶ διάδοχοι.

Εὔχομαι εἰσέτι ὅπως ἐνδυναμώσῃ ἡμᾶς Αὐτός ὁ εἰπών·

“**χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν**”.³⁰

“**Ο Θεός γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τό θέλειν καὶ τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας.**”³¹

Ἐνδυναμώσῃ ὥστε νά πληρωθοῦν καὶ ἐφ’ ἡμᾶς τά λόγια, οἱ ἐπαινοὶ τοῦ Μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως διά τόν προκάτοχόν του πανίερον Ἰωάννην τόν χρυσορρήμονα:

“**Ἄλλος αὐτόν ἔλκει ἐπικαλούμενος βοηθόν, ἄλλος καλεῖ δικαζόμενος σύνδικον.**

ἄλλος πεινῶν ὑπέρ τροφῆς ἴκετεύει, γυμνός ὑπέρ ἐνδύματος.

ἄλλος πενθῶν πρός παρηγορίαν αὐτοῦ δέεται.

ἔτερος ἐκ δεσμῶν ἀπολυθῆναι βοᾷ· ἔλκει τις αὐτόν ἄλλος πρός νοσούντων ἐπίσκεψιν.

ξένος ζητεῖ καταφύγιον ·

ἔτερος παραστάς διά χρέη ὀδύρε-

ται·

ἄλλος ἐπόπτην καὶ συμφιλιωτήν οἰκογενειακῶν ἐρίδων προσκαλεῖ.

Οὐδέ δοῦλος πρός ἄλλον καταφεύγει, πικροῦ δεσπότου ὀλοφυρόμενος ἀγανάκτησιν ·

χήρα βοᾷ τό ἐλέησον, ἄλλη τήν ὁρφανίαν θρηνεῖ ·

μυρίαι τῷ Χρυσοστόμῳ καθ’ ἐκάστην πρός ἐκάστους αἱ ἐκδουλεύσεις.

Φυλακίζεται τίς ; καὶ ίδού συνήγορος ὁ Πατήρ ἀποβαίνει ·

λιμός ἐνοχλεῖ ; Καὶ τροφεύς ἐκ συνηγόρου γίνεται ·

νοσεῖ τίς ; Καὶ εἰς ιατρόν ὁ τροφεύς μεταβάλλεται ·

πένθει τίς περιπέπτωκε ; Καὶ ὁ Πατήρ εὐθύς ἐξευρίσκει πρός τοῦτον παρηγορίαν”.³²

Εὔχηθεῖτε, σᾶς ἴκετεύω, καὶ σεῖς ἀδελφοί μου καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ πεφιλημένα, ὅπως φθάσωμεν καὶ ὅλιγον εἰς τά μέτρα τοῦ Χρυσορρήμονος, πρός οἰκοδομήν τῆς Ἅγίας Ἐκκλησίας καὶ ὑμῶν αὐτῶν.

Ἐπιθυμῶ, τέλος, ὅπως ὀλοκληρώσω τόν παρόντα εὐτελῆ μου λόγον προσευχόμενος μεθ’ ὑμῶν μίαν προσευχήν, ἡ ὅποια ἀπ’ ὅσον ἐνθυμοῦμαι ἐξαυτόν ζῶντα καὶ Ὁρθόδοξον, πάντοτε συνεκίνει καὶ συνετάρασσε τά βαθύτατα μύχια τῆς ψυχῆς μου.

Κλίνων, λοιπόν, τόν αὐχένα καὶ τά γόνατα ψυχῆς τε καὶ σώματος, δέομαι μετά τῶν Ἅγίων τριῶν παΐδων, ἀναλογιζόμενος τά δεινά κατά τῶν ὅποιων καλούμεθα νά ἀνταπεξέλθωμεν :

“**Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετόν καὶ δεδοξασμένον τό ὄνομά σου εἰς τούς αἰῶνας, ὅτι δίκαιος εἶ ἐπί πᾶσιν οἵς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τά ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀλήθεια, καὶ κριματα ἀληθείας ἐποίησας κατά πάντα, ἢ ἐπήγαγες ἡμῖν ...**

“**Οτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα διά τάς ἀμαρτίας ἡμῶν.**

30) Ἰωαν. ιε', 5

31) Φιλιπ. β', 13

32) PG .104,229-231DA.

“Οτι ήμαρτομεν και ἡνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπό σου, και ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι και τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἥκούσαμεν, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν καθώς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται ...”

Καί νῦν, οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοἶξαι τό στόμα·

αἰσχύνη και ὅνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου και τοῖς σεβομένοις σε.

Μή δή παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διά τό ὄνομά σου, και μή διασκεδάσῃς τήν διαθήκην σου, και μή ἀποστήσῃς τό ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν ...”

ὅτι Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρά πάντα τά ἔθνη και ἐσμέν ταπεινοί ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον διά τάς ἀμαρτίας ἡμῶν...

Πλὴν ἀπό τοῦ αἰῶνος οὐκ ἥκούσαμεν, οὐδέ οἱ ὀφθαλμοί ἡμῶν εἶδον Θεόν πλήν σου ...”

Καί νῦν, Κύριε, Πατήρ ἡμῶν σύ εῖ, ἡμεῖς δέ πηλός· ἔργα τῶν χειρῶν σου πάντες.

Ἄλλ’ ἐν φυχῇ συντετριψμένῃ και πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν, ώς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν και ταύρων και ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων ...”

ὅτι οὐκ ἔσται αἰσχύνη τοῖς πεποιθόσιν ἐπί σέ.

Καί νῦν ἔξακολουθοῦμεν ἐν ὀλῇ καρδίᾳ και φιβούμεθά σε και ζητοῦμεν τό πρόσωπόν σου·

μή καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλά ποίησον μεθ' ἡμῶν κατά τήν ἐπιείκειάν σου και κατά τό πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, και ἔξελοῦ ἡμᾶς και δός δόξαν τῷ ὄνόματί σου, Κύριε.

Καί ἐντραπείησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακά, και καταισχυνθείσαν ἀπό πάσης δυναστείας και ἡ ἴσχυς αὐτῶν συντριβείη.

Καί γνώτωσαν διτι σύ εῖ Κύριος Θεός, μόνος και ἔνδοξος ἐφ' ὅλην τήν οἰκουμένην.”³³

‘Ιερά τῶν Συνιεραρχῶν μου χορεία· σεπτή τῶν ἐν Θεῷ συλλειτουργῶν μου

δόμήγγυρις·

ἀγία τῶν Ὁρθοδόξων ἡμῶν τέκνων συνάθροισις·

σᾶς ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινά, διτι κατά τάς παρελθούσας ἀπό τῆς ἐκλογῆς μου ἡμέρας, δέν ἐχάρην τοσοῦτον διά τήν ἀναποφεύκτως ἀκολουθοῦσαν τιμήν και δόξαν, δοσον συνεταράχθην ἀναλογιζόμενος, διτι ούσιαστικά ἀναβαίνω εἰς ἑνα νέον και εύμεγέθη Σταυρόν.

Ἐῦχεσθε λοιπόν, ὅπως πληρωθοῦν χάριτι Θεοῦ και εἰς ἐμέ τόν ἐλάχιστον τά ιερά ἐκεῖνα Ἀποστολικά λόγια:

“Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός.”³⁴

“Τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω.”³⁵

Καί ἵνα προσφυῶς μετά τοῦ Νέου Θεολόγου Ἅγίου Συμεῶνος ὀλοκληρώνονται εἰπω:

“...Ω Φιλάνθρωπε Σωτήρ, εὔσπλαχνε, ἐλεήμων,

θείαν μοι δός τῷ ταπεινῷ δύναμιν, ὥστε λόγῳ οὗς δέδωκάς μοι ἀδελφούς, ποιμαίνειν ἐν συνέσει, καθιδηγεῖν ἐπί νομάς τῶν νόμων σου τῶν Θείων

και ἀνασώζειν εἰς μονάς τῆς ἄνω Βασιλείας

σώους, ἀπήμονας, φαιδρούς τῶν ἀρετῶν τῷ κάλει,

ἀξίους τε προσκυνητάς τοῦ φοβεροῦ σου Θρόνου·

κάμε δέ τόν ἀνάξιον προσλαβοῦ ἐκ τοῦ κόσμου !....

Καί τοῖς χοροῖς τῶν ἐκλεκτῶν, οἵς κρίμασιν γινώσκεις,

συγκαταρίθμησον ὄμοιον μετά τοῦ Σοῦ ποιμνίου,

ἴν’ ἄμα πάντες βλέπωμεν τήν δόξαν Σου τήν θείαν

και τῶν ἀφράστων Σου, Χριστέ, ἀγαθῶν ἐντρυφῶμεν !

Σύ γάρ εῖ ἡ ἀπόλαυσις, ἡ τρυφή και τό κλέος τῶν ἀγαπώντων Σε θερμῶς εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἄμην.”³⁶

34) Γαλ. β', 20

35) Α'Κορ. θ', 20

36) Άγιον Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου Φ.Ε.Π.Ε 19 ε.144

Ἐν εἰδῃ ἐπιλόγου παραθέτουμε τόν ἄκρως συγκινητικόν λόγον τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἅγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Ἀρχιμανδρίτου π. Τιμοθέου Συμεωνίδη

**Μακαριώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα,
ἡ εἰδηση τῆς ἐκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος δημιούργησε
χαρά καὶ ἐλπίδα στὸν λαό τοῦ Θεοῦ. Στήν
Περιστερά ὅμως ὅπου καὶ ἡ Ἰ.Μονὴ Ἀδελφο-
θέου τῆς ὁποίας κτίτωρ καὶ πνευματικός
τυγχάνετε, ἡ εἰδηση ὅτι ἐσεῖς ἀνεδείχθητε
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δημιούργησε ἀνάμι-
κτα αἰσθήματα, στίς καρδιές τῶν πατέρων
καὶ ἀδελφῶν.**

Ἡ χαρά ἀλλά καὶ ἡ λύπη εἶναι τόσο πολὺ¹
δεμένες μεταξύ τους πού δύσκολα μπορεῖ
κανείς νά πει πῶς ἡ μία ύπερτερει τῆς ἄλλης.
Χαρά λοιπόν καὶ λύπη. Θά μᾶς πεῖτε χαρά ἢ
λύπη σέ ἔνα τέτοιο εὐχάριστο γεγονός; Πῶς
νά μήν λυπόμαστε ὅταν ὁ στηριγμός μας, ἡ
παρηγοριά μας, ὁ ὁδηγός μας φεύγει ἀπό τήν
μάνδρα τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ ἔρχεται ἐδῶ στό²
κλεινό ἄστυ γιά νά ἀναλάβει νέα καθήκοντα
καὶ νέους ἀγῶνες;

Ἐξομολογούμαστε Μακαριώτατε ἐν μέσῳ
ἐκκλησίας πολλῆς, πῶς ἡ εὐχή καὶ προσευχή
μας εἰς τὸν Δεσπότη Χριστό πρὸν τήν ἐκλογήν

σας ἥταν διάφορη ἀπό αὐτήν πού κάποιος
ἴσως νά φανταζόταν. Προσευχόμασταν νά
σᾶς κρατήσει ὁ Θεός λύχνον ἀναμμένον ἐπί³
τήν λυχνίαν τοῦ Ἀδελφοθέου, νά παραμείνε-
τε κοντά μας, νά χτυποῦμε τήν πόρτα τοῦ
κελλιοῦ σας, ὅποτε τό ἔχουμε ἀνάγκη καὶ
ἔκει νά βρίσκουμε ὀνάπαυση καὶ ἐλπίδα γιά
τήν συνέχιση τοῦ μοναχικοῦ μας ἀγῶνα ἀλλ
ὁ Κύριος ἄλλως πῶς, ἡθέλησε διά ἐσας. Ὡς
τῷ Κυρίῳ ἐδοξεῖ οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἴη τό
ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον. Δέν μποροῦμε
ὅμως καὶ νά μήν ὀμολογήσουμε τήν χαρά καὶ
τήν τιμή πού ἐπεφύλαξε ὁ Θεός στήν Ἱερά⁴
Μονή μας. Ο Γέροντάς μας ἀναδείχθηκε ἀπό⁵
τήν σεπτή Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας προ-
καθήμενος αὐτῆς. Δέν ὑπάρχουν λέξεις διά
νά ἐκφράσουμε αὐτήν τήν χαρά. Ἄλλωστε
ἐμεῖς οἱ μοναχοί μάθαμε ἀπό ἐσας, τά μεγά-
λα γεγονότα νά τά βιώνουμε ἐν ἡσυχίᾳ,
σιωπῇ καὶ προσευχῇ.

Ἐπιτρέψτε μας ὅμως Γέροντα νά κάνουμε
τούτην τήν σκέψη. Ἡ σημερινή Δεσποτική
ἐορτή τῆς Ὑπαπαντῆς κραυγάζει διδάσκο-
ντάς μας ὅτι ὁ Χριστός συναντᾶ καὶ ἐπισκέ-
πτεται τό πλάσμα του. Συνάντηση καὶ ἐπί-
σκεψις λοιπόν. Καί τούτη τή στιγμή ἐορτά-
ζουμε τήν πρώτη ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτά-
του στήν ἐπαρχία του, τήν Ἀθήνα καὶ τήν συ-
νάντηση τοῦ ποιμένα μέ τό πιστό κλῆρο καὶ
λαό.

Στήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν καὶ πατέρων
τῆς Ἀθήνας παραδίδει ἡ τοῦ Ἀδελφοθέου
μάνδρα τόν Ἕγούμενό της καὶ παρακαλεῖ
αὐτούς ἐκ βάθους καρδίας νά τόν ἀγαποῦν,
νά τόν τιμοῦν καὶ νά τόν στηρίζουν στήν νέα
του διακονία. Ὁσο διά ἐσας Γέροντα νά
είστε σίγουρος πῶς οἱ ἐκ σου θά είναι πάντο-
τε μετά σου. Νά είστε βέβαιος πῶς τό ἀπορ-
φανισμένο ποίμνιο σας θά εύχεται καὶ θά
προσεύχεται εἰς τόν Κύριο, νά σᾶς χαρίζει
καλήν, γόνιμον καὶ ἀνεπηρέαστον ποιμαντο-
ρίαν. Εἰς ἀνάμνησιν ταύτης τῆς Ἱερᾶς στιγμῆς
δεχθῆτε παρακαλῶ ἔνα μικρό δεῖγμα τῆς
ἀγάπης μας, τόν τίμιο Σταυρό τοῦ Σωτῆρος
Χριστοῦ μετά δύο ἐγκολπίων διά νά φορᾶτε
καὶ νά ἐνθυμεῖσθε εἰς τίς προσευχές σας τήν
ποίμνη τοῦ Ἀδελφοθέου. Εἴθε ὁ Θεός νά φω-
τίζει τήν καρδιά σας ὅπως ἐσεῖς φωτίζετε τίς
δικές μας καρδιές.

Εἰς πολλά ἔτη Μακαριώτατε καὶ πολυα-
γαπημένε Γέροντά μας.

Άμα τῇ ἐνθονίσει αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. Μακάριος ἐξαπέλυσε τὴν κατά Ἐκκλησιαστικόν ἔθος πρώτην αὐτοῦ
Ποιμαντορικήν Ἐγκύλιον παντὶ τῷ Χριστεπωνύμῳ πληρώματι, ὡς κάτωθι.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΛΙΟΣ

ΠΑΝΤΙ Τῷ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ, ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μακάριος, ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,
δοῦλος δέ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἐπιταγήν Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν,
τῇ ἐκλεκτῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἀγιασμῷ Πνεύματος
καὶ ραντισμόν αἷματος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Xάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δόντος
έαυτόν ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, «ἴνα καὶ τά τέκνα τοῦ Θεοῦ τά διεσκορπισμένα
συναγάγῃ εἰς ἐν»¹.

Aδελφοί μου ἀγαπητοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ὡς ἀληθῶς πεφιλημένα
καὶ περιπόθητα· ἡ Ιερά Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος συνεδριάσασα -κατά τά σχετικῶς προαποφασισθέντα καὶ
προαναγγελθέντα- τήν 25ην τοῦ μηνός Ἰανουαρίου ἐν ἔτ., καθ' ἣν τήν ιεράν μνήμην ἐορτάσαμεν τοῦ Θεολόγου Πατρός Ἅγίου Γρηγορίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, εἰς
τόν πάνσεπτον Ναόν τῶν Ἅγιών καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, προέβη εἰς νόμιμον καὶ
κανονικήν κατά τούς τύπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκλογήν Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ προκαθημένου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Kαί δή, ἀρρήτοις βουλαῖς τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν
καὶ φήφῳ κανονικῇ καὶ ὁμοφύχῳ συγκαταθέσει τῆς σεβασμίας Ιεραρχίας, προσεκλήθη ἡ ἡμετέρα Μετριότης ἐπί τήν τοιαύτην περιφανῆ Πνευματικήν ἀρχήν.

Tόν ὅγκον τοῦ ὑπερτάτου τούτου ἀξιώματος ἐγνωρίζαμεν ἀνεκαθεν ὅχι μόνον τήν ἡμετέραν, ἀλλά καὶ πᾶσαν σχεδόν ὑπερβαίνοντα δύναμιν καὶ ἴκανότητα ἀνθρωπίνην καὶ
πλήρη ὄντα ἀναριθμήτων εὐθυνῶν, δυσχερειῶν καὶ ἀπαιτήσεων.

Aλλ' ὅμως ἀφοσιωθέντες εἰς τήν ἄφατον τοῦ Ὅψιστου πρόνοιαν καὶ φιλανθρωπίαν,
ὑπακούοντες δέ εἰς τήν φῆφον καὶ ἐπιθυμίαν τῶν Σεβασμιωτάτων Συνεπισκόπων
ἡμῶν, ἐδεξάμεθα τήν καλέσασαν ἡμᾶς φωνήν τῆς Ιεραρχίας ὡς τῷ ὄντι φωνήν Κυρίου, καὶ
ἥδη ἀνελάβομεν τό Ὅψιστον τοῦτο πνευματικόν πηδάλιον.

Aνακοινούμενοι ὅθεν ταῦτα παντί τῷ παρά Κυρίου Εὐλογημένῳ Κλήρῳ καὶ Λαῷ τῆς
Ἀγιωτάτης καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρακαλοῦμεν πρωτίστως
πάντας ὑμᾶς, ἀδελφοί καὶ τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ
διά τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, ὅπως συναγωνίσασθε προθύμως ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ
δεήσεσιν ὑπέρ ἡμῶν πρός τόν Θεόν, «ἴνα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τρέχῃ καὶ δοξάζηται»², ὥστε
νά φανῶμεν τῇ κοινῇ εὐεργέτηδι καὶ πάντων Μητρί Αγίᾳ καὶ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ χρήσιμοι
καὶ εὐάρεστοι, προσορμίζοντες εἰς λιμένας γαληνούς καὶ θεοειδεῖς τό τιμιώτατον
τοῦτο σκάφος, ἀνέπαφον καταιγίδων καὶ κυμάτων χαλεπῶν, επί φυλακῇ δέ ἀκεραίᾳ τῆς
ἀμωμήτου παρακαταθήκης καὶ ὁμολογίας.

Θαρροῦντες δέ εἰς τήν ἄνωθεν, ἐκ τοῦ Πατρός τῶν Φῶτων συναντίληψιν καὶ ἐνδυνάμωσιν, κατά τὸν εἰπόντα: «πάντα ίσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι μέ Χριστῷ»³, διαβεβαιοῦμεν ὅτι οὐδέποτε θά παύσομεν νά μεριμνῶμεν τά προσήκοντα καὶ νά ἀποφασίζωμεν τά ἀναγκαῖα, μετά καὶ τῶν περί ἡμᾶς ἀγίων ἀδελφῶν, ὑπέρ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς εὐσταθείας τε καὶ προκοπῆς, πρός μόνον τό ἄγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τήν δόξαν αὐτοῦ ἀποβλέποντες.

Μεταφέροντες δέ τόν λόγον, ἀδελφοί ἀγαπητοί, εἰς τήν ἀπαιτουμένην ἐφεξῆς προσοχὴν τοῦ Τιμίου Πρεσβυτερίου, ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν πᾶσι τοῖς Κληρικοῖς καὶ τέκνοις ἡμῶν ἀγαπητοῖς, ὅσα ὀφείλετε νά καταρτίζετε καὶ συμβουλεύετε πρός πάντας τούς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ὑμῶν εὑρισκομένους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, μικρούς καὶ μεγάλους ἐκάστης τάξεως καὶ βαθμοῦ, ἵνα διατηροῦν ἐν ἀκριβείᾳ τά τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως ἱερά αὐτῶν χρέη, τά ὑπαγορευόμενα διά τῶν Θείων καὶ Ιερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων, ἔχοντες ἀγάπην πρός ἀλλήλους, ζῆλον ἔνθεον ὑπέρ τῶν καλῶν ἔργων ἐπαγρύπνησιν καὶ προσοχήν καὶ φυλακήν πρός πάντα τά καθήκοντα τά ὑπό τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαιτούμενα.

Ετι δέ ὅπως ἀγρυπνεῖτε καὶ ἐπακριβῶς ἔξετάξετε, ὥστε ἀν εὑρεθοῦν σκάνδαλα τινά, ἢ ταραχαί ἢ φρονήματα δολερά καὶ ἀντορθόδοξα, νά ἀναγγέλετε ἐγκαίρως ταῦτα πρός ἡμᾶς, ὥστε νά ἐνεργοῦμεν τήν ἀναγκαῖαν διόρθωσιν καὶ θεραπείαν σύν Θεῷ ὅγιώ, πρός εἰρήνην καὶ ὑγείαν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος.

Υπενθυμίζομεν, τέλος, ὑμῖν τοῖς κληρικοῖς, τῆς ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰδηκώτερον, καὶ τό ιερόν ὑμῶν καθῆκον τοῦ μνημονεύειν τοῦ κανονικοῦ ὀνόματος ἡμῶν, ὡς εἴθισται, ἐν πᾶσαις ταῖς ιεραῖς ὀκολουθίαις καὶ τελεταῖς, κατά τήν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Πρός δέ πᾶσαν Ὁρθόδοξον ψυχήν ἀπευθυνόμενοι, προτρέπομεν πάντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅπως πορεύεσθε ἀξίως τῆς κλήσεως ὑμῶν, καθώς οἱ αὐτόπται τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἀπόστολοι μᾶς παρέδωσαν: «Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος· ἀποστυγοῦντες τό πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ· τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστορογοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενη, τῇ σπουδῇ μή ὀκνηοί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρείαις τῶν ἀγίων κοινωνοῦντες, τήν φιλοξενίαν διώκοντες».⁴

Καὶ πρό πάντων καὶ ἐπί πάντων, τήν ἀνόθευτον καὶ ἀδιάφθορον Ὁρθόδοξον ὄμολογίαν τηροῦντες, διά τῆς ὁποίας ἐλπίζομεν τυχεῖν καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐφόσον «οὐδέν οὕτω Θεῷ μεγαλοπρεπές, ὡς λόγος κεκαθαρμένος καὶ φηχή τελεῖα τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμα». ⁵

Αἰτούμεθα, τέλος, ἐπί πάντας ὑμᾶς κραταίωσιν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ πᾶν ἄμα σωτηριῶδες ἀγαθόν παρά Θεοῦ, εἰς ὃν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι θαρροῦντες ἀνήλθομεν εἰς τόν ὑψηλόν τοῦτον θρόνον, γνωρίζοντες ἐκ πείρας ὅτι, καὶ ἐν καιροῖς πονηρωτάτοις οὐδέποτε ἐγκατέλιπε τήν Ἐκκλησίαν καὶ τούς πιστούς διακόνους αὐτῆς ὁ πανταχοῦ παρών καὶ τά πάντα πληρῶ, ἀλλ' ἀντιθέτως πάντα ἐποίησε καὶ ποιήσει «σύν τῷ πειρασμῷ καὶ τήν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν»⁶.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τούς αἰώνας. Ἄμην.

Ἐν τῇ ιερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, 2 Φεβρουαρίου 2004

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙC ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ

Άπό καιρού συνεζητεῖτο εἰς τούς Ἱερατικούς κύκλους τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας ἡ εύρισκομένη παρ' ἡμῖν μικρά ποσότης τοῦ τόσον ἀναγκαίου Ἀγίου Μύρου. Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, γνώστης ὡν τῆς ὅλης καταστάσεως, εὐθύς ἀπό τῆς εὐλογητῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ἐμερίμνησε καὶ περί αὐτοῦ τοῦ θέματος. Ὅθεν συντάξας τὴν κάτωθι Εἰσήγησιν ἐπαρουσίασεν αὐτήν εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 17ης Φεβρουαρίου/1ης Μαρτίου τῆς Ἡ. Συνόδου, ἡ ὁποία καὶ ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως τὴν παρασκευὴν καὶ καθαγίασιν Ἀγίου Μύρου κατά τὴν ἐφετεινὴν Μεγάλην Πέμπτην, γεγονός Ἰστορικὸν καὶ μνήμης ἀλήστου διά τὸν Ἱερόν ὄγωνα.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΣΙΟΥ ΕΛΛΑΣΟΣ Κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΣΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ

Σεβασμιώτατοι ἀγιοι Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀναμάρτητος ὡν ἐβαπτίσθη, καθώς ἀναφέρουσι καὶ τά πρακτικά τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων¹, «ἴνα τό ἡμέτερον βάπτισμα δοξάσῃ· ἵνα πιστεύωμεν ὅτι ὁσπερ ἐπ' αὐτόν κατῆλθε τό Πνεῦμα τό Ἀγιον, οὕτω καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς εἰς αὐτόν βαπτιζομένους».

«Τά Ἰορδάνια ρεῖθρα, σέ τὴν πηγήν ἐδέξατο, καὶ ὁ Παράκλητος ἐν εἱδει περιστερᾶς κατήρχετο...» φάλλει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἡμῶν. Ἐκεῖ εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ ἀναμαρτήτου Κυρίου ἡμῶν, τό Πνεῦμα τό Ἀγιον ἐν εἱδει περιστερᾶς, ὡς ὁρατόν σημεῖον, ἐμαρτύρησεν τὴν ἀγίαν βάπτισιν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐδῶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς, κατ' ἀρχάς μέν ἡ «ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τῶν Ἐπισκόπων», ἀργότερον δέ ἡ «χρῖσις δι' ἀγίου Μύρου» ὡς ὁρατά σημεῖα ἐμαρτύρουν τὴν μετάδοσιν τῆς δυνάμεως καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πρός τούς βαπτιζομένους.

Ἡ «ἐπίθεσις τῶν χειρῶν» τῶν Ἐπισκόπων πρός τούς βαπτιζομένους καὶ ἡ δι' αὐτῆς μετάδοσις τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πολλαχῶς μαρτυρεῖται ὑπό τῆς Καινῆς Διαθήκης².

Ο ἀκριβής χρόνος τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν διά τῆς χρίσεως τοῦ ἀγίου Μύρου δέν εἶναι γνωστός. Πάντως

πιστεύεται ὅτι ἡ μεταλλαγή ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπό τῆς Ἀποστολικῆς ἀκόμη ἐποχῆς, ὅλως δέν θά ἦτο δυνατόν νά γένη δεκτός καθ' ἀπασαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀναντιρρήτως καὶ ἀστασιάστως, ἐάν δέν καθιεροῦτο καὶ δέν περιεβάλλετο ὑπό τοῦ Ἀποστολικοῦ κύρους, ἐπειδή οἱ ἀρχαῖοι πατέρες ἐπεμελοῦντο καὶ ἡγρύπνουν, περί τῆς ἀπαραχαράκτου τηρήσεως τῶν Ἀποστολικῶν παραδόσεων καὶ παραγγελμάτων. Ἄλλα καὶ ὁ Ἀγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἀναφέρει εἰς τά συγγράμματά του διά τὴν μεταλλαγήν αὐτήν, ἥδη ἐκ τῶν ἴδιων του χρόνων. Τούτων οὕτως ἔχόντων, ἡ σύνολος ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου ιερουργούμενη ιεροτελεστία πρός καθαγιασμόν τοῦ Ἀγίου Μύρου, καθιστῶσι τοῦτο φορέα τῆς Θείας χάριτος διά τῆς Ἐπισκοπικῆς εὐλογίας καὶ οὕτως ἀποτελεῖ τοῦτο ὅλην μορφήν καὶ νέον τύπον «ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» τοῦ Ἐπισκόπου, δι' ἣς μετεδίδετο τοῖς βαπτιζομένοις αἱ δωρεαί καὶ τά χαρισματα τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Ἡ σύστασις, ἡ σύνθεσις, ὁ καθαγιασμός καὶ ἡ χρῖσις τοῦ Ἀγίου Μύρου εἶναι γνωστά εἰς ὅλους, ἀκόμη καὶ εἰς ἀρκετούς λαϊκούς, πολλῷ δέ μᾶλλον εἰς τούς κληρικούς, πλήν διά τὴν πληρότητα τῆς παρούσης εἰσηγήσεώς μου θεωρῶ καθήκον νά ἀναφέρω συνοπτικῶς τί εἶναι ἀγιον Μύρου, καὶ πῶς ἴστορικῶς ἔλαβον τὴν πληρότητα τά περί αὐτοῦ ἀχρι τῆς σήμερον.

1. τόμος Α' σελ. 270.

2. Πράξ. 8, 14-17, 19, 1-6.

Τό Άγιον Μύρον έτοιμαζεται καταλλήλως έξ έλαιου και 57 εύόσμων ούσιων (κατά τόν κατάλογον τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου Γ', 1865) και καθαγιαζόμενον κατά τήν ίσχυουσαν τυπικήν διάταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καθίσταται οὕτω φορεύς τῆς ἐπισκοπικῆς εὐλογίας, καιώς τοιάυτη ἀποτελεῖ ἄλλην μορφήν «ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν».

Χρησιμοποιεῖται δέ ἐν τῇ τελέσει τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, ώς ὁρατόν σημεῖον, καθώς ἀνωτέρω εἴπωμεν, τῆς μεταδόσεως τῆς δυνάμεως καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἅγιου Πνεύματος πρός τούς βαπτιζομένους. Ὡσαύτως χρησιμοποιεῖται διά τήν χρίσιν τῶν μετανοούντων ἐτεροδόξων καὶ πεπτωκότων, εἰς τήν καθιέρωσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἅγιων Τραπεζῶν, Ἱερῶν Ἀντιμηνίων, διαφόρων ἀντικειμένων καὶ σκευῶν, ώς καὶ εἰς ἑτέρας τινάς Ἱεροτελεστικάς περιπτώσεις.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἴστορία εἰς τά κεφάλαια περὶ συνθέσως καὶ καθαγιασμοῦ τοῦ ἄγιου Μύρου, δέν παρέχει σαφεῖς μαρτυρίας. Εἰς τούς πρώτους αἰώνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ μυστηριακὴ ὥλη ἀπετελεῖτο ἀπό ἔλαιον καὶ ὀλίγας εὐώδεις ούσιας, καθηγιάζετο δέ ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ μάλιστα κατά τήν ὥραν τοῦ βαπτίσματος.

Ἐνιαίαν καὶ δομοιόμορφον τάξιν καθαγιασμοῦ τοῦ ἄγιου Μύρου, ἡ ἀρχαία ἐκκλησιαστική ἴστορία δέν ἔξιστόρησεν.

Τοῦτο Ἰσως ἐπεσυνέβη ἐπειδή τό ἄγιον Μύρον, καθηγιάζετο κατά τήν ὥραν τοῦ βαπτίσματος ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου. Αἱ ὀλίγαι σωζόμεναι μαρτυρίαι περὶ τῆς λειτουργικῆς πράξεως τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν σχέσει πρός τήν διαμορφωθεῖσαν αὐτοτελῆ μετέπειτα Ἀκολουθίαν καθαγιασμοῦ τοῦ ἄγιου Μύρου, παρομοιάζουν μέτην διαφοράν τῆς ἡλικίας ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου, τό ὅποιον ἀπό νήπιον ὀλίγον κατ’ ὀλίγον αὐξάνει καὶ ἀνδροῦται. Σήμερον ώς πληρεστάτη Ἀκολουθία καθαγιασμοῦ ἄγιου Μύρου, δέον δπως ἐκληφθῇ «ἡ Ἀκολουθία τῆς τοῦ ἄγιου Μύρου κατασκευῆς καὶ εὐλογίας», ἡτις ἐγκριθεῖσα συνοδικῶς τό ἔτος 1912, ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐξετυπώθη κατά συνοδικήν καὶ αὐθις ἀπόφασιν τήν 16^η Μαρτίου 1912, πολὺ πρό τῆς εἰσβολῆς τοῦ αἱρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ ρηθεῖσα τυπική διάταξις τῆς Ἀκολουθίας περιλαμβάνει πλεῖστας ὅσας λεπτομερείας ώς πρός τήν παρασκευήν, τήν ἐψησιν καὶ τόν καθαγιασμόν τοῦ ἄγιου Μύρου, ἐπομένως ἡ προτίμησις ταύτης ὑφ' ὀλων τῶν ἀπόφεων εἶναι ἐπιβεβλημένη.

Συμφώνως τῇ διατάξει ταύτη, ἡ ἐναρξις τῆς παρασκευῆς καὶ τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ ἄγιου Μύρου λαμβάνει χώραν τήν Κυριακήν τῶν Βαΐων μετά τήν δοξολογίαν καὶ περατοῦται εἰς τήν Θείαν λειτουργίαν τῆς Ἅγιας καὶ Μεγάλης Πέμπτης.

Ομόφωνος τυγχάνει ἡ χριστιανική παράδοσις, δτι τό ἄγιον Μύρον ηύλογει καὶ καθηγιάζεν δ ἐπισκοπος καὶ ούχι δ πρεσβύτερος. Προϊόντος δέ τοῦ χρόνου, ἐνῷ ἡ παράδοσις αὐτη ώς πρός τούς πρεσβυτέρους παρέμεινεν ἀπαραχάρακτος, μετεβλήθη ώς πρός τούς ἐπισκόπους. Τό κοινόν αὐτό δικαίωμα πάντων τῶν ἐπισκόπων, σταδιακῶς περιῆλθεν εἰς τούς ἐπισκόπους ἐπισημοτέρων τινῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπειτα εἰς τούς Πατριάρχας καὶ τέλος εἰς τόν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν ἀλλαις λέξειν, ἐνῷ ἔκαστος Ἐπισκοπος ἔχει τό δικαίωμα ἵνα καθαγιάζῃ τό ἄγιον Μύρον ἀρχιερατικῷ δικαίῳ, προϊόντος τοῦ χρόνου τό δικαίωμα τοῦτο ἐκάστου ἐπισκόπου περιῆλθεν εἰς ἀχρησίαν ἐκκλησιαστικῷ δικαίῳ. Οἱ λόγοι οἱ ὅποιοι συνετέλεσαν εἰς τόν περιορισμόν αὐτόν τοῦ δικαίωματος τοῦ καθαγιάζειν τό ἄγιον Μύρον δ ἐπισκοπος, καὶ ἡ μεταβίβασις αὐτοῦ κατ’ ἀρχάς μέν εἰς τούς πρώτους ἐκάστης Ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας, ἐν συνεχείᾳ δέ εἰς τόν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι, δσον γνωρίζομεν, τρεῖς. α) Ἡ σπάνις τῶν εἰδῶν καὶ ἡ δυσχέρεια δπως παρασκευάζῃ ἔκαστος Ἐπισκοπος τό ἄγιον Μύρον. β) Ἡ δλοένα αὐξουσα ἔξαρσις τῆς τιμῆς καὶ λειτουργικότητος τοῦ πρώτου ἡ προκαθημένου ἐκάστης εὐρυτέρας ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας καὶ γ) Ἡ ἰδιαιτέρα θέσις τήν δποίαν ἐλαβεν ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου τό Πατριαρχείον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐναντι τῶν ἀλλων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ μητρικός δεσμός τῶν ἐπί μέρους ἐκκλησιῶν, καὶ δή τῶν λαῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν τόν χριστιανισμόν παρά τῶν Ἱεραποστόλων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Τό δικαίωμα τοῦτο τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δέν ἔχει τήν ἐννοιαν τῆς ἔξαρτήσως καὶ ὑποταγῆς τῶν ἐπί με-

ρους έκκλησιών, ούτε τήν ἔξαρσιν τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἀλλά ἀποτελεῖ τήν ὑπαρξιν ἀπτοῦ καὶ ὁρατοῦ σημείου ἐνότητος καὶ ἀδελφικῆς συναφείας τῶν κατά τόπους Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρός τὸ πρῶτον ἐν ἵσοις Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως. Πάντως ἐν τῇ Ἀνατολῇ πρό πολλοῦ, Ἄγιον Μῆρον καθαγιάζουσιν καὶ σήμερον πλήν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Μόσχας, Γεωργίας, Βελιγραδίου, Βουκούρεστίου, ἵσως καὶ ἀλλαι κατά τόπους αὐτοκέφαλαι Ἐκκλησίαι, ἐπομένως δέν δυνάμεθα νά ύποστηρίξωμεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ καθαγιάζειν τὸ ἄγιον Μῆρον ἀποκλειστικῶς, ἥγουν κατά τρόπον ἀποκλείοντα πάντα ἄλλον, ὡς τινές πεπλανημένως ύποστηρίζουσι, ἀλλά ὅτι ὁ καθαγιασμός καὶ ἡ διανομή ἀποτελεῖ ὁρατόν σημεῖον ἐνότητος.

Οἶκοθεν νοεῖται ὅτι δέν ύπάρχουν προκαθορισμένοι κύκλοι χρονικῶν περιόδων, καθ' ἃς καθαγιάζεται τό ἄγιον Μῆρον. Αἰτίαν πρός καθαγιασμόν τοῦ ἀγίου Μύρου ἀποτελοῦσιν αἱ ἑκάστοτε παρουσιαζόμεναι θρησκευτικαὶ καὶ ἔκκλησιαστικαὶ ἀνάγκαι καὶ ἡ ἔξαντλησις αὐτοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χειραφετηθεῖσα καὶ ἀνακηρυχθεῖσα αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος διά τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ ἔτους 1850, ἐδεσμεύθη ὡς πρός τὸν καθαγιασμόν ἀγίου Μύρου ὑπό τοῦ σχετικοῦ Συνοδικοῦ Τόμου μέ τήν ρητὴν διάταξιν: «λαμβάνειν δέ, ὁσάκις ἀν χρήζῃ, καὶ τό ἄγιον Μῆρον παρά τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας»³. Κατά τῆς διατάξεως ταύτης ἔγραψαν οἱ Θεόκλητος Φαρμακίδης, Γ. Μαυροκορδάτος, Ἀρχ. Ἱεζεκιήλ Βελανιδιώτης καὶ ἄλλοι, πλήν το βέβαιον εἴναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐτήρησεν πιστῶς τὸν ὄρον τοῦτον περί τοῦ ἀγίου Μύρου, προμηθευμένη ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὁσάκις ἀν χρήζῃ κατά τὰ κεκανονισμένα.

Καὶ ἡμεῖς αὐτοί κατά τοῦ πατροπαραδότου τούτου θεσμοῦ δέν ἔχομεν ἀντιρήσεις, ἐπομένως ἐάν τό Πατριαρχεῖον ἴστατο εἰς τό πρό τοῦ ἔτους 1924 ὁρθόδοξον ἔκκλησιαστι-

κόν καθεστώς, ὁσάκις ἀν ἐχρήζωμεν ἀγίου Μύρου, ἡθέλομεν κατά τὰ κεκανονισμένα λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ.

Τό Πατριαρχεῖον ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπό τοῦ ἔτους 1924 πέπτωκεν δυστυχῶς εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέ τήν κυκλοφορίαν καὶ πλήρη ἐφαρμογήν τῆς καταπτύστου ἐγκυκλίου τοῦ τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου. Ἡ μεταγενεστέρα ἔμπρακτος τήρησις καὶ τῶν ἐνδεκα σχεδίων ἐπαφῆς τῆς ἐγκυκλίου μετά τῶν ἀμετανοήτως διατελούντων παπικῶν καὶ προτεσταντῶν καὶ λοιπῶν αἵρετικῶν, μέ πρώτην τήν παρά πᾶσαν ἔννοιαν Τεροκανονικότητος καὶ Ὁρθοδόξου Παραδόσεως ἐφαρμογήν τοῦ πρώτου σχεδίου, τῆς ἐπαράτου ἀλλαγῆς τοῦ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς παραδοχῆς τοῦ κατεγνωσμένου παπικοῦ τοιούτου, κατέστησεν τό Πατριαρχεῖον ἀκοινώνητον, ὡς καὶ τούς μετ' αὐτό κοινωνούντας, συνωδᾶ καὶ τῷ IE' Κανόνι τῆς Α' καὶ Β' λεγομένης Συνόδου.

Ἡ διακοπή αὗτη τοῦ μνημοσύνου καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, καθώς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος διακηρυχθεῖσα ἀνέκαθεν Πατερική ὁμολογία μας περὶ στερήσεως τῆς θείας Χάριτος ἐκ τῶν μυστηρίων τῶν καινοτόμων, διέρρηξεν εὐλόγως καὶ τόν θεσμόν καὶ δεσμόν τοῦ προμηθεύεσθαι τό ἄγιον Μῆρον ἀπό τό ἔκτοτε πεπτωκός καὶ καινοτομῆσαν Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ πατέρες ἡμῶν εἶχον ἐν ἀφθονίᾳ ἀγίου Μύρου, ἐκ τοῦ καθαγιασθέντος ὑπό τοῦ ὁρθοδόξου Πατριαρχού Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ τοῦ Γ', τῆς τελευταίας δι' ἡμᾶς κανονικῆς καθαγιάσεως τοῦ ἔτους 1912.

Ἡ πάροδος ὅμως τόσων ἐτῶν, αἱ συνεχῶς παρουσιαζόμεναι θρησκευτικαὶ καὶ ἔκκλησιαστικαὶ ἀνάγκαι, ἡ Ιεραποστολική ἔξοδος εἰς τάς χώρας τοῦ πρώην παραπετάσματος, αἱ προβλεπόμεναι ἀποτάξεις καὶ ἀποτειχίσεις τῶν νεωτεριστῶν καὶ ἐντάξεις εἰς τό ἡμέτερον ποίμνιον, δὲ ἐγκαινιασμός πολλῶν Ιερῶν Ναῶν καὶ ἄλλαι περιστάσεις, καθιστοῦν τά ἐλάχιστα πλέον ἀποθέματα τοῦ ἀγίου Μύρου λίαν ἀνεπαρκῆ, οὐ μόνον διά τάς παρούσας ἀνάγκας, πολὺ δέ περισσότερον διά τάς προσδοκωμένας.

Φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἔλλειψις ἢ ἡ σπάνις τοῦ ἀγίου Μύρου παρ' ἡμῖν, δέν πρέπει νά ἀντι-

3. Ράλλη - Ποτλή Συντ. 5 - 183.

μετωπίζεται μέ τήν οίκονομικήν θεωρίαν τοῦ «πληθυσμοῦ» διά κοινοῦ ἐλαίου· τό τοιούτον κατά τήν ἡμετέραν γνώμην εἶναι ἀν δχι ἐφάμαρτον, πάντως ἀντικανονικόν, ἐπειδή ἡ τοιαύτη οίκονομία («συγκεχώρηται ἐλαιον συγκαταμίγνυσθαι τῷ εὐρισκομένῳ ὀλιγοστῷ Μύρῳ» τό ὁποῖον, «οὕτω πληθυνθέν, ἀρκέσῃ ἐκπληρῶσαι τόν ἀγιασμόν τοῖς δεομένοις αὐτοῦ») ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν παρατηρηθῇ ἡ ἔλλειψις ἢ ἡ σπάνις μεσοῦντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔως τῆς ἐπερχομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης καθ' ὅσον κατά ἀπαράβατον παράδοσιν τό ἀγιον Μύρου καθαγιάζεται μόνον τήν Μεγάλην Πέμπτην ἐκάστου ἔτους, καὶ κατ' οὐδεμίαν ἀλληληγράμματα.

“Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ πατέρες ἡμῶν δέν προέβησαν εἰς τόν καθαγιασμόν ἀγίου Μύρου, τό μέν, διότι ὡς προελέχθη ὑπῆρχεν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς αὐτούς, τό δέ, διότι ἥλπιζον ἴσως εἰς τήν ἀνάνηψιν τῶν καινοτόμων.

Σήμερον ἔξελιπον ἀμφότεροι οἱ λόγοι, ἡ ἀφθονία ἔγινε ἐλαχιστότης, ἀν δχι σπανιότης, ἡ δέ ἐλπίς τῆς ὁμαδικῆς ἀνανήψεως τῶν καινοτόμων ἔξελιπεν παντελῶς, καθ' ὅσον οὗτοι ἀνεπιστρεπτί προσεχώρησαν εἰς τόν οίκουμενισμόν καὶ ἐντός ὀλίγου εἰς τόν πανθεῖσμόν!

Τούτων ἔνεκα, ἀλλά καὶ ἐκ τῆς ἀβεβαιό-

τητος περί διατηρήσεως ἔστω καὶ τῶν σημερινῶν εὔνοϊκῶν δεδομένων, ἐπιβάλλεται ὅπως ἡ Ἱερά ἡμᾶν Σύνοδος ἀποφασίσῃ καὶ διατάξῃ ὅτι εἶναι πρόσφορον, διορίσῃ ἐπιτροπήν προπαρασκευῆς τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ ἀγίου Μύρου, ἐκδόσῃ ἐγκύκλιον συλλογῆς χρημάτων πρός ὀλας τάς κατευθύνσεις, ἵνα τήν ἐρχομένην Μεγάλην Πέμπτην τῆς ἄγιας καὶ μεγάλης Ἐβδομάδος τοῦ Πάσχα προβῆ εἰς τόν καθαγιασμόν ἴκανῆς ποστότητος ἀγίου Μύρου.

Ἴδιαιτέραν χαράν αἰσθάνομαι, καὶ μόνον ὅτι εἰσηγοῦμαι τό θέμα τοῦ καθαγιασμοῦ ἀγίου Μύρου μόλις εἰς τάς ἀρχάς τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς σύν Θεῷ ποιμαντορίας μου· μεγαλυτέραν θά αἰσθανθῶ, ὅταν προσφέρω καὶ τάς ἀσθενεῖς μου σωματικάς καὶ πνευματικάς δυνάμεις διά τόν σκοπόν αὐτόν, ἐπειδή γνωρίζω ὅτι τό γεγονός τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ ἀγίου Μύρου εἶναι μνείας ἀξιού καὶ μισθοῦ μεγάλου πρόξενον. Οἱ ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι, οἱ ὁποῖοι ἥξισθησαν καὶ καθηγίασαν ἀγιον Μύρου, ἐθεώρουν τό γεγονός ὡς ἱδιαιτέρα πρός αὐτούς εὔνοιαν τῆς θείας Προνοίας, δῶρον τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ εὐλογίαν δαψιλεστάτην τοῦ Κυρίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

‘Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γνησίων Ὄρθιοδόξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, καθὼς ὁ ἴδιος διεμήνυσεν κατ’ αὐτήν τήν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως του, εὐρίσκεται καθημερινῶς (Δευτέρα - Παρασκευή, πλήν ἑορτῶν) εἰς τά Γραφεῖα τῆς ἄγιας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου (Κάνιγγος 32-4ος ὄροφος), ἀπό τήν 9ην πρωινήν ἔως καὶ τήν 1ην μεσημβρινήν. Σκοπός τῆς καθημερινῆς αὐτοῦ παρουσίας εἶναι ἡ καλύτερη διοργάνωσις τῶν γραφείων, ὡς κέντρον τῆς Ἱ. Συνόδου, κυρίως δέ ἡ ἀμεσος ἐπικοινωνία καὶ ἐπαφή μέτα ἀμέτρητα προβλήματα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ Πιστοῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, καθὼς καὶ ἡ σύσφιγξ τῶν Ποιμενικῶν σχέσεων, ἀφοῦ πλέον πάντες θά γνωρίζομεν ὅτι ἔχομεν ἔναν ἀγρυπνον φύλακα, ὡς γνήσιον Πατέρα μας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ ὀλοπρόθυμον νά ἐνσκύψῃ καθημερινῶς μέ ἀγάπην εἰς τά ὅποια προβλήματα καὶ ἐρωτήματα μας, πρόσωπον πρόσωπον.

Μέ τόν ἴδιον σκοπόν ὁ Μακαριώτατος ἤδη ἐπρογραμμάτισε τήν τακτικήν σύγκλισιν Συνάξεων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μέ τήν συμμετοχήν καὶ τῶν Κληρικῶν τῶν ὁμόρων Ἱ. Μητροπόλεων μέ «ἀνοικτάς τάς θύρας», ἤτοι μέ ἐλευθέραν προσέλευσιν καὶ παρουσίαν ὅποιων Λαϊκῶν ἀδελφῶν τό ἐπιθυμοῦν. Ἡδη συνηλθε σύν Θεῷ Ἅγιῳ ἡ πρώτη τοιαύτη Ἱερατική Σύναξις κατά τήν 12ην/25ην Μαρτίου (Πέμπτην τοῦ Μεγ. Κανόνος), εἰς τόν ἸΝαόν Αγ. Τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ. Περισσότεραι λεπτομέρειαι εἰς τό ἐπόμενον φύλλον τοῦ «Ο.Π.Σ.».

Ἐκ τῆς Συντάξεως

“ Μακάριοι οι εἰρηνοποιοί, δτι αύτοί υἱοί Θεοῦ κληθήσονται ”.

Ταύτις τῆς μακαριότητος, τῆς χαριζομένης ἡμῖν τάν εὐγένειαν τῆς υἱοθεσίας, ποθοῦσα νά ἐπιτύχει καί ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης, πρός εἰρήνην καί ὁμόνοιαν πᾶσαν γνησίαν Χριστιανικήν ψυχήν καλεῖ, ἀναβοῶσα ἵλαρῶς, ὡς ποτέ ὁ θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπανελθών, φαινομενικά μέν νεκρός, ἀληθῶς δέ ζῶν ἐν Θεῷ ἀνεβόησεν:

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΣΙ !

Εἰρήνη πᾶσι, περιπόθητοι ἐμοί Πατέρες, συμποιμένες, συμπρεσβύτεροι καί ἀδελφοί ἐν Χριστῷ - ναί, τεκνία ἐμά· εὶ καί τεκνία λογίζεσθε δι' ἐμέ, ἀδελφούς ὅμως σᾶς καλῶ, πειθόμενος εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν λέγοντα: “ὑμεῖς δέ πάντες ἀδελφοί ἐστέ” -

εἰρήνη πᾶσι. Καί ἵνα προσφυέστερον μετά τοῦ ὑψιπετοῦς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Πατρός ἐντέχνως εἴπω:

“Εἰρήνη φίλη, τό καλόν πρᾶγμα καί ὄνομα.

Εἰρήνη φίλη, τό ἐμόν μελέτημα καί καλλώπισμα.

Εἰρήνη φίλη, τό παρά πάντων μέν ἐπαινούμενον ἀγαθόν,

ὑπ' ὀλίγων δέ φυλαττόμενον.

Ποῦ ποτε ἀπέλιπες ἡμᾶς τοσοῦτον;

‘Ἐλθέ τάχιον, τάχιον ! ”

·Υπέρ τῆς ὁποίας δποτεδήποτε εῖμαι ἔτοιμος καί ὀλοπρόθυμος νά κατέλθω τούτου τοῦ ἐπιζήλου, ὑψηλοῦ καί περιπύστου θρόνου, εἰς ὃν νῦν ἀνῆλθον.

(Από τὸν ἐνθρονιστήριο λόγο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηγῶν κ.κ. Μακαρίου)

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθῆναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.